

Frančiškov prijatelj

2
2017

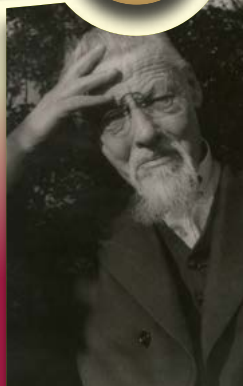
7

15

35

42

Mladost

UVODNIK.....	3	Poslanica svetega očeta Frančiška za 32. svetovni dan mladih 2017	
BOŽJA BESEDA.....	4	AMORIS LAETITIA.....	23
OB IZVIRU.....	5	Amoris laetitia – 2.	
OB SVETEM PISMU.....	6	MOZAIK.....	24
FO IN FRAMA.....	7	ROMANJE ZA ODRASLE V SAN GIOVANI ROTONDO 2017.....	30
TEMA: MLADOST.....	8	MOLITVENA NAVEZA.....	31
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	10	Duhovna obnova za člane Molitvene naveze	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	12	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	33
ZNAMENJE ČASA.....	13	Srečanja iz duhovnosti DMŽ za mladostnike	
INTERVIJU: SAMO PUČNIK.....	14	NOVI SVETNIKI.....	35
POKLICAL SI ME.....	18	Jacinta in Frančišek Marto	
PRVA POMOČ.....	19	BRAT KAPUCIN.....	36
		Brat Ronald	
		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	38
		KNJIGA.....	40
		Nebeški človek	
		FILM.....	41
		Zbeži! (Get out)	
		OBVESTILA.....	41
		ALI VEŠ.....	42
		Saj ni res, pa je ...	
		UJETO V OBJEKTIV.....	43

Mladi za Gospodom

Marsikdo razmišlja o mladih, ko sedi v kavču ali ob pivu in pri tem nanje zliva besede obtožbe, nerazumevanja, obsojanja. Kakšni so današnji mladi, kako so pokvarjeni. O tem so modrovali že stari grški filozofi. Pa zmeraj ti mladi odrastejo in pridejo drugi, za katere pravimo, da so še bolj grozni. Ali je res tako?

Mislim, da vsaka doba prinaša nekaj novega in svežega. Lahko rečemo drugačnega. Res je, da imajo mladi danes manj izkušenj, manj »kondicije« za življenje. Pa vendar ne želimo obupati, saj tudi Jezus nad človekom ni nikoli obupal.

Nagovarjajo me besede papeža Frančiška: „Nismo prišli na svet, da bi ‚vegetirali‘, da bi živeli lagodno, da bi iz življenja naredili kavč, ki nas uspava. Nasprotno, prišli smo zaradi nečesa drugega. Da bi pustili sled. Zelo žalostno je iti skozi življenje, ne da bi pustili sled.«

Sam se spominjam mojih mladih let. Tako sem si želel, da bi mladi, ki smo se zbirali pri bratih kapucinih, pustili sled. Bratje so nam veliko zaupali in kaj kmalu smo začutili, da smo v samostanu doma. Imeli smo ključ od svoje mladinske sobe, kamor smo lahko prišli ob vsakem času in si podelili mnoge stvari. Bog je v našo mladost posejal seme, ki raste še danes.

Bog vsakega mladega vabi, da nekaj naredi s svojim življenjem, da sanja in si prizadeva za boljši svet. In papež nadaljuje: „Današnji svet od vas zahteva, da ste protagonisti zgodovine, kajti življenje je lepo vedno, ko ga želimo živeti, vedno, ko želimo pustiti sled. Jezus želi, da tvoje roke gradijo današnji svet. S tabo želi graditi svet. Kakšen bo tvoj odgovor. Da ali ne?“

Tudi Frančišek je gradil nov svet. Predvsem pa je gradil mostove med ljudmi. Še posebej mladim ljudem je vzor, kako se je za ideale potrebno boriti.

Prijatelji, denar, dekleta, zabava, hrana... Vse to je bilo v Frančiškovem življenju samoumevno in na dnevnem redu. Pa vendar je njegova duša hrepenela po nečem večjem. V svoji mladosti je iskal in tudi našel. Ko je zaslišal besede: »Pojdi in prodaj, kar imaš in daj ubogim«, je začutil, da je to tisto, kar Bog želi.

Jezusove besede veljajo tudi danes, še posebej za mlade. Že svojim učencem je izrekel, ko so ga spraševali: »Učitelj..., kje stanuješ?« Ogovoril jim je: »Pridite in boste videli« (Jn 1,38-39). S svojim pogledom se Jezus obrača tudi na vse mlade in jih vabi, da pridejo k njemu. Ali slišimo ta glas? Smo začutili sunek, ki nas je pognal na pot? Prepričan sem, da kljub trušču in omami, ki kraljujeta na svetu, ta klic še vedno odmeva v duši, da bi jo odprl za polnost veselja.

Naj nam tudi ta številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da bomo videli in prebrali, kako živijo danes mladi, ki jim je Frančišek vzor na poti hoje za Gospodom. Otroci, mladi in mladi po srcu, želimo skupaj hoditi za Jezusom, ker nam to prinaša veselje in moč.

Povabljen/a si tudi ti, da moliš za mlade. Predvsem pa, da si odprt/a za vse tisto, kar prinaša Sveti Duh.

br. Vlado Kolenko

Svetloba je sladka, gledati sonce ugaja očem.

Tudi če človek živi veliko let, naj se vseh veseli, misli pa naj tudi na temne dni, saj jih bo veliko: vse, kar pride, je nečimrnost.

Vesêli se, mladenič, v svoji mladosti, tvoje srce naj te osrečuje v tvojih mladih dneh. Hôdi po poteh svojega srca, za pogledi svojih oči.

Vedi pa, da te za vse to Bog pripelje pred sodbo.

Preganjaj jezo iz svojega srca, odganjaj hudobijo iz svojega telesa, kajti otroštvo in mladost sta nečimrnost.

Prd 11,7-10

Veseli se

Tokrat sem najino potovanje v čudoviti svet Božje besede naslonil na misel iz starozavezne knjige Pridigar. V tej knjigi, za katero mnogi trdijo, da je preveč pesimistična, sem našel odlomek, ki govori o mladosti. Pridigar je predvsem realist. Je pa res, da odločno izpodbija človekovo teženje po neodvisnosti od Boga. Nasploh so svetopisemska besedila v svojem jedru vedno optimistična, saj govorijo o ljubečem, zvestem Bogu, ki je človeku blizu.

Izbrani odlomek se začne čudovito: »Veseli se, mladenič, v svoji mladosti ...«! Le kdo si ne bi želel preživeti mladosti v razigranem veselju in sreči?! A to ni edina vsebina mladostnega obdobja... Tudi mladost ima svoje preizkušnje in izzive. In ker Božja beseda nikdar ni enostranska, ampak predstavlja življenje kot celoto, se tudi to Pridigarjevo začetno povabilo k veselju preko klica k odgovornosti (»Vedi pa, da te za vse to Bog pripelje pred sodbo.«) preljuje v spoznanje, da sta tudi otroštvo in mladost negotova in minljiva (»sta nečimrnost«).

Naj bova zato razočarana? Nikakor ne! Pridigarjeva realnost nama je samo v pomoč, da stvari postaviva na pravo mesto. Saj vendar veva, da je življenje zelo lepo, lahko pa ni!

Na tem mestu bi rad stopil na ramena dveh francoskih velikanov, pisateljev in mož dejavne vere Paula Claudela in Raoula Follereaua. Prvi je mladim na srce položil tole misel: »Pridite k Bogu, ki vas kliče! Nikar ne verjemite tistim, ki vam pravijo, da je mladost ustvarjena za uživanje - ustvarjena je za junaštvo. Zares, mlademu človeku je treba junaštva, da se ustavi skušnjavam, ki silijo vanj.« Se strinjaš z njim? Moja življenjska izkušnja – čeprav je od moje mladosti minilo že več kot dvajset let – te Claudelove besede potrjuje. Raoul Follereau pa

je mlade povabil takole: » Zakaj ne bi svojega življenja, vseh dni svojega življenja spremenil v eno samo dejanje ljubezni?« Saj res, zakaj ne?! Zakaj toliko mladih naseda ponudbi uživanja, čeprav globoko v srcu hrepenijo po ljubezni? Ker je to lažje, ker zahteva manj napora, odpovedi in žrtve. Hoditi po široki in gladki poti res ni težko, a na žalost ta vodi v pogubo (tako pravi Sveto pismo).

Naj za konec dodam še svojo priljubljeno priliko o dveh vlakih, ki jo tako rad povem mladim – mladost je pač čas izredno pomembnih odločitev:

Predstavljaš si, da si na železniški postaji in da pred teboj stojita dva vlaka. Prvi je star, počasen, neudoben. Med vožnjo z njim potnike ruka in trese, vroče je in sedeži so trdi. Drugi vlak pa je moderen, tih, hiter. V njem so vsi prostori opremljeni s klimo, sedeži so udobni in osebje ti prijazno postreže s hrano in pijačo. Katerega bi izbral? Večina se odloči za drugega, le kakšen avanturist v prvem prepozna svojo priložnost. A bistvo se skriva drugje. Sprejeti odločitev zgolj na osnovi udobnosti bi bilo zelo, zelo tvegano. Potrebno je pogledati, kam vlaka peljeta! Kaj nam pomaga dve uri sedeti v klimatiziranem kupeju, če po udobni vožnji pridemo na kraj, na katerega nismo želeli priti? Ali ni kljub vsemu bolje, da nas zaradi trdih sedežev malo boli zadnja plat, a pridemo tja, kamor smo resnično namenjeni?

Saj veš, da v bistvu ne govorim o problemih Slovenskih železnic. Postaja, na kateri stojiva, je najin sedanji trenutek. Pred nama sta dve poti: pot uživanja in pot ljubezni. Odločiti se je potrebno! Pa srečno pot!

br. Jaro Knežević

Na mladih svet stoji

Kako že gre tisti pregovor? Mladost je norost, čez jarek skače, kjer je most. Ko tako spremljam mlade nadobudneže, me včasih prav prešine to, da je mladost res malce nora. Ampak bolj sem prepričana, da gre tu za globoko resnico o mladih. Na poti v odraslost se v nekem trenutku popolnoma poruši samohranitveni sistem v mladostniku. Kar naenkrat nič več ni nevarno, sploh življenjsko nevarno. Pha! Kaj bo to! O tem bi veliko znali povedati na dolgo in široko razni psihologi, ki se ukvarjajo z razvojem možganov.

Zadnje čase se mi tudi zdi, da velikokrat slišimo godrnjanje čez mlade. Tudi sama sem kdaj med temi godrnjači, češ, da se jim nič

ne da tem našim mladim, da jih nič več ne zanima (vsaj to, kar se nam zdi pomembno, seveda), pa kako bodo preživeli, saj nič ne znajo in tako naprej v nedogled.

Potem pa smo oni dan v šoli obravnavali Kosovelovo Jutro na Krasu. Da malce osvežim spomin:

Sam grem po dolini kraški,
kadar vanjo jutro sije
in se morje zdrave sile
v mlado dušo mi razlije.

Sklonil bi se in pokleknil
pred ognjenim veličastvom,
kakor kralj bi šel po Krasu
v duši s silo in bogastvom.

In pod silo mlade duše
bi se zemlja premaknila,
naša zemlja, bratje moji,
k soncu bi se premaknila.

Ker je bila ura spet malce mukotrpna, ker se jim nič ni dalo, razen tega, da so napol ležali čez šolske klopi in kvečjemu še klepetali o tem, kaj bo na valeti, sem se v nekakšni jezi odločila, da jim dam za napisat razmišljanje na temo Na mladih svet stoji. Presenečena sem potem prebiral njihove besede. Zavedajo se, kakšni so – leni, nezainteresirani, glasni, nepremišljeni ... - hkrati pa vedo, da nosijo odgovornost za prihodnost, ne samo lastno, ampak tudi za prejšnje in bodoče rodove in so jo pripravljene, to odgovornost, tudi sprejeti.

In ko vzamem Sveto pismo v roke, lahko preberem že takoj v začetku o preprostem in dobrodušnem Abelu in zamerljivem in jeznoritem Kajnu, iz iste družine in tako različna (1 Mz 4,1-15). Tudi Noe ima dva odgovorna sina, Sema in Jafeta, ter eno ne-

odgovorno dete – Hama (1 Mz 9,18-27). V knjigi zaveze najdemo tudi sanjača Jožefa, po katerem Bog korenito vstopi v odrešitveno zgodovino (1 Mz 37-48). Kmalu zatem se srečamo z Mojzesovo mladostniško nepremišljenostjo, zaradi katere pade v nemilost na faraonovem dvoru, pa vendar nastane iz njega Božje orodje rešitve. Pastir David, bodoči judovski kralj, se pogumno bori proti Goljatu za narod (1 Sam 17,1-54). Pa mladi Salomon, ki prosi modrosti za dobro kraljevanje (1 Kr 3,5-14). Tobija sprejme odgovornost za svojega očeta in mu s pomočjo angela Rafaela prisrbi zdravilo.

Mladi, odgovorni, nepremišljeni, pogumni, preudarni, sanjači ... Vsi so ne samo knjižni liki, ne samo del zgodovine, ampak so to tudi današnji mladi, resnični. In res je, da na njih svet stoji, pa čeprav kdo misli, da se bo zaradi tega podrl. Moje prepričanje je, da smo velikokrat tako imenovani odrasli hujše zlo, saj naj bi že ravnali odgovorno in ne ravnamo tako. Mladi se šele oblikujejo in za njihovo oblikovanje smo odgovorni prav mi, ki tolikokrat godrnjamo. Včasih res upravičeno, velikokrat pa tudi ne. Želim si, da bi imeli več zaupanja v našo mladino, ki je, če ne drugega zelo srčna, da se nekako le prebija skozi pasti današnje dobe.

Lea Bric

Če si
mlad, si
povabljen/a
k Frami

Oprostite, ampak današnja mladina je pokvarjena, zla, prazna in lena. Nikoli več ne bo, kot je bilo nekoč, nesposobna je ohraniti našo kulturo!

Kaj menite, kdaj je nastal zgornji zapis o mladini? Zdi se precej podoben temu, kar lahko slišimo v pogovorih med starejšimi, ki kritizirajo današnji svet in mladino, ker »tako hudo kot je sedaj, pa še nikoli ni bilo.« In: »Tega pa res ne bomo preživeli!« Morda boste presenečeni, če vam povem, da zgornja »modrost« o mladini, zapisana na kamniti ploščici v Babilonu, datira 3000 let pred Kr. Že sama zgodovina nam jasno kaže, da je s tako »nemogočo« mladino preživela marsikatera generacija, za zaton civilizacij pa so v veliki meri bili bolj »zaslužni« odrasli kot pa mladina. Kaj je torej na mladih, da lahko v odraslih zbudajo takšne negativne občutke?

Zakaj sploh mladostništvo?

V številnih družbah obstajajo obredi, ki označujejo čas, ko otrok postane »polnoleten«. Obredi iniciacije v odraslost lahko vključujejo verske blagoslove, ločitev od družine, hude preizkušnje moči in vzdržljivosti, označevanje telesa ali pa čarovne obrede. Obred lahko poteka pri določeni starosti ali je povezan s kakšnim dogodkom (npr. prvo menstruacijo pri dekletih).

V sodobnih industrijskih družbah je prehod med odrasle navadno bolj postopen in manj ostro določen. Te družbe poznajo dolgo prehodno obdobje mladostništva, prehod v razvoj od otroka do odraslega, v katerem

prihaja do velikih med seboj povezanih telesnih, spoznavnih in psihosocialnih sprememb. Mladostništvo je tako družbeni konstrukt (pojavi se je šele v evropskem novem veku ob vzponu meščanskega individualizma).

Sodobna družba pozna več mejnikov pri vstopu v svet odraslih: zakonske določbe (npr. pri osemnajstih se v večini držav lahko poročijo brez soglasja staršev), sociološke definicije (npr. ljudje se lahko imajo za odrasle, ko se sami vzdržujejo ali ko so izbrali poklic ...), psihološke definicije (odraslost ob zmožnosti abstraktnega mišljenja...). Šolanje je gotovo tista dimenzija mladostništva, zaradi katere se sama doba mladostništva podaljšuje. Ob enem se s tem tudi podaljšuje obdobje odvisnosti oz. vsaj navezanosti (četudi le ekonomske) od/na staršev/e. Dokler se mladostniki šolajo, navadno še niso samostojni in odrasli.

Mladostništvo je torej neka nestabilna, neulovljiva kategorija, katere najizrazitejša značilnost je stalno spreminjanje.

Obdobja mladostništva

V osnovi mladost lahko razdelimo na tri obdobja (čeprav ne obstaja enotna skupna razdelitev) – klasična mladost (15. do 19 let), podaljšana mladost (20 do 24 let) in mladi odrasli (25 do 29 let). Čeprav nekateri med mlade štejejo že 12 oziroma 13 letnike in jo podaljšujejo tudi čez 30. leto starosti.

V obdobju med 12. in 18 letom govorimo o obdobju pubertete in adolescence. V ospredje stopijo vprašanja identitete: Kdo sem? Zakaj sem? Kot vsako prehodno obdobje,

tudi to spremljajo krize in težave. V začetku se pojavi hitra telesna rast, ki na koncu pripelje do spolne zrelosti. Da pa mlad človek nato te spremembe sprejme in nato še predela, seveda traja dalj časa. V odnosih med dekleti in fanti sčasoma izoblikuje svoj osebni stil.

Za puberteto je značilna egocentričnost – mladi se začnejo zavedati svojih potencialov. Medtem ko na eni strani najdemo pretirano sramežljivost, je na drugi strani prisotna tudi želja po sodelovanju. Veliki pomen mladi dajejo mnenju drugih (iskanje vzornikov). Pomembna lastnost na katero je v tem času potrebno paziti (jo privzgjajati) je vztrajnost.

Za obdobje pubertete je značilno tudi osamosvajanje od staršev (družina ne zadošča več) in od avtoritet na sploh. Pomembna postaja skupina, v kateri ima mlad človek možnost živeti in razvijati svojo socialno razsežnost. V odnosih v skupini si izoblikuje lastne vrednote in osebne lastnosti. Glede na raziskavo A. Uleta so med slovenskimi mladostniki tri najbolj cenjene vrednote: prijateljstvo, varnost družine in mir v svetu, zadnje na lestvici pa so: avtoriteta, voditeljstvo, moč nad drugimi in vzdrževanje tradicionalnih vrednot

V tem obdobju se pri mladostniku oblikuje abstraktno mišljenje, samega sebe je sposoben dojemati z dosti večjo stalnostjo kot prej, osebne odločitve so dosti bolj realne in vezane tako na zgodovino kot na prihodnost in njegove želje in pričakovanja.

Mladi so že sposobni organizirati svoj čas, ki ga podrejajo temu, kar jih začinja posta-

jati smisel življenja. Poveča se u sposobnost razločevanja, osebne presoje.

V kolikor mlademu človeku okolje predstavlja pozitiven izziv, se hoče v njem dokazati kot vreden zaupanja, odgovoren.

Mladostnik in vera

Mladostnik izraža vero na bolj osebni način. Nanj naredijo vtis osebnosti, ki živijo svojo vernost na poseben način. Ob njih so se mladi sposobni tudi spreobrniti. Srečanja s predstavniki Cerkve niso samo preprosta srečanja, ampak predvsem stik z ljudmi, ki prinašajo svojo sporočilo že s samim načinom življenja.

Kateheza, ki jo imamo za mladostnike (oz. z njimi), je prostor, kjer mladostnik lahko izrazi svoja vprašanja, probleme... Hkrati pa lahko najde vzornike na področju vere.

Dobro je, da se tisti, ki dela z mladimi, zaveda mladostniškega razpoloženja (manjša storilnost, vtis lenobnosti), da pri delu uporablja metode kot so pogovor, razprava, delo po skupinah ... Hkrati pa zaveda tudi tega, da pričuje s svojim življenjem. Komunikacija je pred vsebino!

Mladi gradijo svojo krščansko istovetnost tedaj, ko sprejmejo Kristusa za svojo osrednjo vrednoto in izhodišče. Jezus Kristus ni preprosto ena od mnogih vrednot, ki se kot možnost sooča z drugimi vrednotami: je popolnoma pravilno, objektivno, osrednje in odločilno izhodišče, sposobno okrog sebe ponovno organizirati vse postopke za osebno graditev.

Mladi so spretni in brez predsodkov, zato je veliko stvari zanje enostavnih. V poznejših letih se težko vrne pogum za dejanja, kakršna so značilna za mlada leta.

Prazniki in vera mladih

Sreča, radost, veselje in praznik so značilnosti krščanstva po meri mladih. Glasba, igra, šport in vsakdanja radost sestavljajo vzdušje, v katerem mladi radi živijo krščansko življe-

nje. Žal pa tega ne doživljajo vsi. Nekateri se bojijo praznovanja in radostne opojnosti. Za nekatere je praznik mogoč le v cerkvi, zunaj nje pa kot da se nič ne dogaja. Mladi pa morajo občutiti v prazniku duhovnost, radosten način, s katerim potrjujejo, da je ves svet v božjih rokah, da je Kristus vstal in je torej mogoče, da življenje postane praznik.

Zelo pogosta težava je v tem, da jih moti prisotnost pri nerazumljivih obredih, ki se jih udeležujejo neznani verniki. Zato čutijo potrebo, da se v cerkvi shajajo s prijatelji in se tako počutijo udobneje.

Mladosti ob rob

Zaradi svoje neulovljivosti in nestalnosti mladostniško obdobje vzbuja v ljudeh mešana občutke. Po eni strani je prisotno navdušenje nad lepoto mladosti, nad njeno svobodo (mnogi z nostalgijo mislijo na svojo mladost). Na drugi strani pa je navzoč strah pred uporništvom mladine – njenim nespoštovanjem ustaljenih norm in vrednot. Zato so pogoste govornice o krizi vrednot mladine; gre seveda le za nesprejemanje vrednot starejšega oz. tradicionalnejšega prebivalstva. Kakšen je torej pravilen odnos do mladih?

Najbrž mora vsak najti svojega, bo pa morda koristen razmislek, da če se nam nekdo zdi nemogoč, je to lahko zato, ker je res takšen, ali pa zato ker si nismo vzeli dovolj časa, da bi se najprej ozrli vanj, poskušali spoznavati njegov svet, sanje, talente, šibkosti ..., in ga vzljubili? Če pogledamo v Mr 10, 17-31, vidimo, katero možnost nam kaže Jezus.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Disciplina

Delati namesto otrok, reševati otrokove probleme, prevzemati odgovornost za to, da ima otrok *“vse kar je treba s seboj”* in z govorjenjem v množini tudi simbolno izražati odgovornost za otrokovo šolanje, priklepati z *“lupčkanjem”* svojega otroka nase ... je vzgajanje odvisnikov, je ne-pripravljanje za realnost življenja, je vzgajanje za suženjstvo. So pa otroci nekje, ki sami rešujejo svoje probleme in se pripravljajo za *‘biti šefi našim sončkom’*. Tole zaboli, kajne?

Če to še pokombiniramo z naravnostjo *‘nudim ti vse’*, ter v resnici kupujemo vse in to še preden si otroci zaželi, generiramo vedno večjo željo po še več – stvari. Otroci dobijo vedno več, ne z delom, z žrtvovanjem ali s trdom, pač pa s pritoževanjem, nerganjem in manipuliranjem. S tem jim privzgojimo način obnašanja, ki ne bo mogoč v odrasli dobi – sploh če prideta dva taka *“sončka”* skupaj.

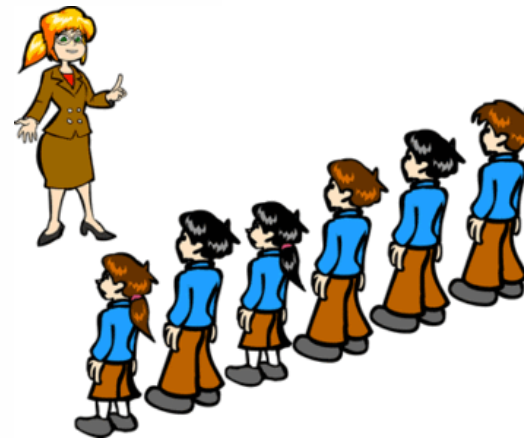
S tako kombinacijo tudi vzamemo hrepenenje. Brez hrepenenja ni zadovoljstva, brez zadovoljstva vse postane *‘brez veze’*, nesmiselno. Brez smisla pa ni volje do življenja.

Kot da nekateri starši ne razmišljajo več. Sploh ne o daljni prihodnosti otrok. Ne razmišljajo za več kot nekaj tednov naprej. Kot, da si je tako nemogoče predstavljati obnašanje *‘sončka’* čez kakih 20 let, ko bo nepripravljen na soočenje z realnostjo življenja, obstal doma. Za dolgo časa, morda za vedno.

Da bo našel izgovor za biti doma in viseti na plači ali penziji staršev, bo študiral, študiral in študiral – znanje je vendar pomembno – vse do poznih tridesetih. In vedno našel dober izgovor, da ne najde službe. Ker je v resnici ne more. Ker nima izkušenj. Smo jih odvzeli kar starši. Potem se najde – recimo – mama, ki išče in se meni za službo za svojega štiridesetletnega sina.

Starši ne razmišljajo več o pojmu disciplina. Te besede sploh ni več v našem besednjaku. O disciplini je prav malo govora. Ne maramo je. Tako kot ne maramo driske. Ker je težka in zoprna – kot driska. Ker je težko disciplinirati otroka. Sploh staršu, ki je sam nediscipliniran. Ki je tak, da ne zna odlagati svojih zadovoljitev na kasnejši čas. Ki želi takoj, vse, čim večkrat. Brez truda.

Dr. M. Scott Peck v knjigi *“The Road Less Traveled”*, neposrečno preveden naslov v slovenščini je *‘Ljubezen in duhovna rast’*

(tudi tole je zanimivo, kajne?), celotno prvo poglavje namenja disciplini in knjigo začne s tem, da pravi, da je *‘življenje težko’*, da je to veliko resnico treba zares dojeti, spoznati in ko to tudi sprejmemo – potem življenje ni več tako težko. A otrokom z ne sprejemanjem te resnice in s svojim ravnanjem velikokrat ne damo možnosti, da pridejo do tega spoznanja, da ne občutijo blagodejnosti discipline. Čas je za discipliniranje staršev. Kako pa?

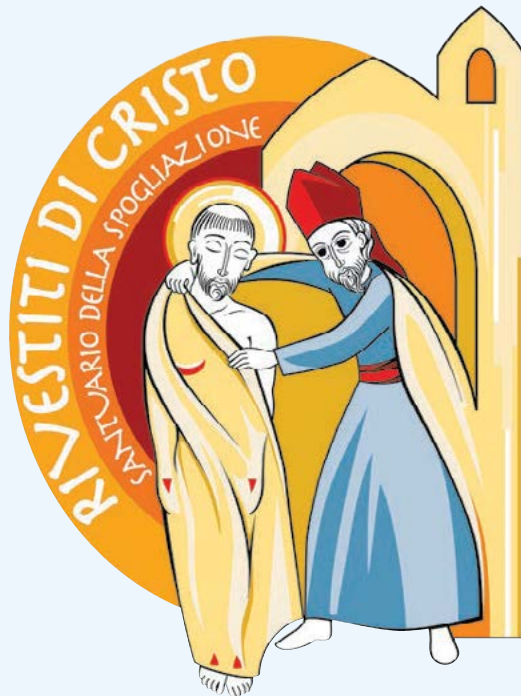
Aleš Čerin, članek je bil prvič objavljen v Časnik.si

Mladost ima čas

Mladost navadno povezujemo z zaletavostjo, kar se izraža tudi v pregovoru: Mladost je norost, skače čez potok tam, kjer je most; ob njej pomislimo tudi na neizkušenost, po drugi strani pa tudi na iskrivost, zavzetost, moč, številne možnosti in sposobnosti, ki jih starost v svoji modrosti ne zmore več.

Če se spomnimo Frančiškovega življenja, vsemu temu lahko potrdimo. Niti najmanj se ni odpovedoval posvetnim užitek, bil je radoživ, vesel mladenič. Česa vsega ni počel – od vojskovanja do žuriranja, kot bi gledali današnjo mladino. Vendar je v določenem trenutku videl, da to ni tisto pravo življenje. Bil je bister mladenič in je hitro doumel, da

Marko Ivan Rupnik: svetišče della Spogliazione, kraj razlastitve

lahko iztrži od življenja več. Bil pa je tudi odprtega srca in duha in zato je mogel sprejeti Božjo ponudbo. Samo mladost je sposobna takih miselnih obratov kot je tale: ko je ležal bolan, ranjen v boju za prevlado mesta Assisija nad sosednjo Peruggio, je zaslišal glas: »Frančišek, komu je bolje služiti: gospodarju ali njegovemu služabniku?« »O, se razume, gospodarju!« »Zakaj torej želiš zamenjati svojega Gospoda za služabnika?« In na to Frančišek: »Gospod, kaj želiš, da storim?« »Vrni se domov, Frančišek, in premisli o svojem videnju. Ustavil si se le pri zunanosti in prezrl bistvo časti in slave...« (Murray Bodo, Frančišek, pot in sanje, str. 13)

Takih spodbud in obratov še ni konec: leta 1205, ko je Frančišek molil v majhni, razpadajoči cerkvi sv. Damijana pod Assisijem, je nenadoma zaslišal, kako mu Kristus s križa govori: »Frančišek, pojdi in popravi mojo razpadajočo hišo!« Frančišek je vzel ta poziv dobesedno, prodal je številne bale očetovega blaga, izkupiček pa izročil župniku cerkvice sv. Damijana, da bi obnovil kapelo. Oče je, razumljivo, pobesnel, zahteval je od Frančiška, naj mu vrne denar, sicer se bo moral odpovedati dediščini. In kaj stori Frančišek? Vrne mu vsa oblačila, odpove se tudi dediščini. Pred očmi škofa in velike množice ljudi se sleče do golega in očetu vrne oblačila. Ta dogodek odmeva še dandanašnji: pred nekaj dnevi so v Assisiju posvetili svetišče »della Spogliazione«, kraj Frančiškovega obračuna in novega začetka, prej imenovano kraj Frančiškovega očenaša. Dobesedni prevod »della Spogliazione« - »od razlastitve«, označuje in se nanaša na vse, kar se odloži, sleče, oklesti, prelevi ter na to, česar se odrečemo ali znebimo naj si bo v materialnem ali duhovnem smislu. Na ta način je Frančišek na zunaj pokazal to, kar je nosil v duši. Gol je svoja oblačila

odložil pred očeta, da bi odslej lahko molil: »Oče moj, ki si v nebesih ...« Slekkel je torej starega človeka in oblekel novega (prim. Ef 4,24) postal je novi človek. Frančišek torej sleče svoja oblačila in škof Gvido ga »obleče«, ogrne s svojim plaščem. Razširjene roke škofa Gvida, ki sprejemajo mladega Frančiška v objem, hočejo povedati, kako cerkev v svoj objem vabi in sprejema vse, posebej mlade ...

Mladostniški premeti se nadaljujejo: kmalu nato Frančišek med mašo v takrat še majhni cerkvi svete Marije Angelske na ravnini pod Assisijem zasliši besede iz Lukovega evangelija: »Ne nosite s seboj ne denarnice ne torbe ne čevljev.« Tedaj je spoznal, da mu je s tem nakazana njegova pot. »Poverello«, najbolj ubog med ubogimi, se je rodil. Odložil je čevlje, si oblekel kuto, jo prevezal z vrvjo in se kot berač podal na popotovanje.

Vidite, to je mladost, sposobna radikalnih odločitev. Mladost, ki daje upanje, in kaže, kaj je zmožna narediti v svoji velikodušnosti. Mladi, zdaj je čas za junaška dejanja! Frančišek je tudi rekel: »Dokler imamo čas, delajmo dobro!«

Doroteja Emeršič

Mladost pripada mladim

Tokrat me je pa pošteno sram. Preden je nastal tale zapis, mi je br. Vlado kar velikokrat napisal prijazen sms z vprašanjem: „A članek bo?“ A sedaj je bilo malce drugače, saj sem mu vsaj trikrat rekla, da res ne zmorem in ne najdem pravega časa, da bi zbrala svoje misli – junij je še malce bolj turbulenten mesec, je kot šprint pred ciljem maratona. Potem sem čez nekaj dni obljubila in določila datum, a seveda sem v stiski še en dan zamudila. So za to kriva leta? Pa saj smo še vedno mladi ali kako? No, ne. Pri mojih letih, ko gremo čez štirideset, pač nismo več mladi in to je dejstvo. A vendarle vsakokrat, ko to povem na glas, dobim odgovor: „Pa saj smo še mladi.“ Resnica je, da srce ostaja vedno mlado, to lahko potrdi vsak devetdesetletnik, a gub, utrujenosti telesa in pešanja moči, večkrat tudi zdravja, ni mogoče skriti.

Živimo v mladi državi, ki je ob vstopu v samostojnost žarela od zanosa mladosti in zdelo se je, da modrih in izkušenih ljudi v službah ne potrebuje več. Takrat se je zgodil val mladih upokojencev, nekateri so službi rekli „adijo“ pri svojih petinštiridesetih letih. Danes je to neverjetno in nemogoče. A ko razmišljam o sebi, si niti ne želim, da bi se lahko, na primer, že čez dve leti upokojila. Nekoč sivolase in zgubane gospe na blagajni v trgovini skoraj ni bilo mogoče srečati, danes jih in še več jih bo.

Vedno bolj se cenijo izkušnje in modrost, ki jih z njimi pridobimo. Mladost in zrelost bosta morala z roko v roki in zato verjamem v dobro prihodnost. Potrebujemo oboje. Predvsem pa je pomembno, da drug drugemu ne krademo časa: mladost pripada mladim in miti o večni

mladosti so, vsaj jaz tako mislim, čista utopija, mit potrošniške družbe, ki kupuje vse mogoče kreme proti gubam, ostalim lepotnim napakam, tablete za neboleče sklepe, praške za moč ... Seznamu ni videti konca. O lepotnih operacijah pa sploh ni vredno začeti pisati.

Tako kot za pomladjo prideta poletje in jesen, je dejstvo, da nas čaka tudi zimski mraz. Tako tudi za otroštvom, mladostjo, zreli mi pride tudi starost, če Bog da ... In ni poti nazaj, je le naprej, zato pustimo mladost tistim, ki jim pripada. Kako tragikomično izgleda, ko tega ne zmoremo, pa je mogoče videti prav povsod: na televiziji najprej, pa na Čopovi in še kje.

Temeljno je, da se znamo dostojno starati. Ste se že kdaj zahvalili Bogu za gube, ki jih imamo pod očmi, ker to pomeni, da nismo mladi umrli in nam je dano živeti; za tistih nekaj odvečnih kilogramov, ker to pomeni, da živimo v času in prostoru, kjer je hrane dovolj; za neprespane noči zaradi skrbi, ki jih prinesejo odraščajoči otroci, ker to pomeni, da imamo nekoga neskončno radi ...

Ob svojih otrocih najbolje vidimo in spoznavamo, da mladost pripada njim, nam pa veselje in upanje, da bomo dočakali tudi starost in polnili čašo modrosti ter doživeli uresničenje meni najlepše poročne prošnje: da bomo videli otroke svojih otrok.

Mateja Feltrin Novljan

Nič ni bolj žalostno od življenja, ki teče v prazno ...

Prijatelj, športnik (veliko časa 'pofavljan'), raziskovalec, basist, voditelj, motorist, mož, oče, načrtovalec, pričevalec, kristjan, ... je samo nekaj vlog, ki jih Samo igra in se pri balansiranju med njimi kar dobro znajde. Zadnje leto vodi tudi ŠOM – škofijski odbor za mladino v Mariborski nadškofiji. Kar samo potrjuje izbiro, da ga v številki, ki govori o mladosti, pobje spoznamo.

Katera beseda se ti pripelje, ko slišiš besedo mladost?

Most. Ker je mladost most med otroškimi leti, ko je svet preprost, lep, majhen, pa na nek način tudi velik, v odraslo dobo, ko pridejo odgovornosti, kot so služba, izzivi, ... Sicer pravi rek, da je mladost norost, ki skače čez potok, kjer je most, pa vendar gre za obdobje, ko se oddaljiš od »kikle« mame in očetove sence in iščeš svojo identiteto. V tem času so na rešetu tvoje ideje, sanje, ki jih imaš že od začetka. Vsi smo sanjali, da bi bili gasilci, vojaški piloti, kuharji, policaji, učitelji, zdravniki ..., v mladosti se pa že zares odločaš, kaj od tega želiš resnično biti.

Gre pa za enosmerno pot – nazaj ne moreš.

Bi zase rekel, da si mlad?

Seveda sem.

Do kdaj?

Tehnično gledano do 29. leta, se pravi še dva meseca. J Se pa definitivno mladega počutim. Do kdaj se bom? Do takrat, ko mi bo nekdo rekel, da sem že star. Dvomim, da se bom kdaj sam od sebe spomnil: »Aha, zdaj pa nisem več v tistih letih, da bi se lahko na tak način obnašal!«

Kakšna pa je bila tvoja mladost in otroštvo?

Iz otroštva se najbolj spomnim, da sem imel privilegij tega, da sem živel na podeželju, privilegij, da nisem hodil v vrtec ali malo šolo. Veliko časa sem preživel v naravi, pa znotraj vaše skupnosti, ki je bila dokaj povezana in povezane župnijske skupnosti. In tako imam nostalgični občutek lepote, ko se spominjaš nazaj in veš, da je svet lahko enostavno lep, brez nekkih ogromnih komplikacij.

In tvoja družina?

Sem najmlajši brat od dveh bratov. V otroštvu oz. že v najstniških letih mi je v nesreči umrla mama, kar je v moje življenje prineslo ogromno spremembo. Zaradi tega nisem imel možnosti biti mamin sinček. Postavljen sem bil pred dejstvo, da sva bila sama z očetom, ker brata takrat ni bilo več doma. Bilo je kar turbulentno obdobje. Sicer sčasoma ostali dogodki prekrijejo bolečino, življenje gre dalje in se ne soočaš več toliko s samim dejstvom izgube. Te pa zaznamuje.

Kje si preživil mladost?

Ko se spomnim na njo, se spomnim naše stare mladinske skupine na Prihovi. Nikoli nisem pretirano maral šole, tako da se v njej in šolski družbi nisem našel. Mladinska skupina pa je bila zelo odprta, različnih starosti smo bili v njej, sprejemala je vsakogar in to mi je takrat veliko pomenilo. Sprejeli so me, videli dobre stvari v meni. Ogromno

načinov sem imel, da sem se lahko udeleževal – ali preko oratorija, miklavževanja, proslav, ... Hkrati pa smo večino poletnih dni preživali na igrišču in se podili za žogo ter potem ponočevali do štirih zjutraj. Takrat sem se veliko spraševal, zakaj sploh živeti oziroma kaj naj delam tu, na tem svetu? Kaj si želim?

In dokopal si se do tega, da greš študirat japonologijo in filozofijo v Ljubljano?

Ja. Zakaj? Ker mi je bila kultura zanimiva. V tem obdobju sem se rahlo oddaljil od krščanstva. Sicer sem še vedno vodil oratorij, hodil v Cerkev, ampak odbijalo me je, da to, kar sem videl pri večini kristjanov, ni bilo živeto krščanstvo. Bilo je ogromno ene naložene teorije, manj pa življenja. In takrat so se vzhodnjaške religije z meditacijo zdele prave.

So pa to bila zelo milostna leta. Prvič sem šel na evropsko srečanje mladih v Bruselj. Od tam pa je vzklija želja, da bi šel v Taize. Moj sostanovalec se je odselil iz Ljubljane in sem v stanovanju bil sam. Tako sem moral sam pri sebi se soočiti z dejstvom, da nimam matere, kar sem do takrat potiskal na stran. V tem času, ko sem že vedel, da se bom prepisal, ko nisem več veliko hodil na faks, ko sem bil v glavnem sam, sem spet slišal odrešilno Božjo besedo, ki me je nagovarjala. Zares sem začutil, da me ima Bog rad, da je to dejstvo, da je vedno ob meni, da si želi biti ob meni.

Sta se takrat bolj povezal s Simonom? (Gre za Simona Potnika, sedaj župnika v Slovenj Gradcu, takrat pa v Zrečah - kdor pozna Samota in Simona, ve, da sta med seboj precej povezana.)

Ne morem reči, da je to bil ravno ta trenutek, saj sva se z njim poznala že prej preko dekanjskega odbora za mlade, se je pa celotno kolesje življenja začelo premikati v določeno smer.

In potem si prišel v Maribor na teologijo ...

Kar je bilo zanimivo. Ogromno stvari se je v času faksa dogajalo. Teološka fakulteta je bila

neverjetna v tem, da je dajala ob zelo dobrih predavateljih, dobre osnove znanja, tudi možnost za druženje na hodnikih, ki ga ne bom najbrž nikoli pozabil. Lušno je bilo vse to mešanje med letniki, debate, ... Vpet sem bil tudi v študentskem svetu, v senatu, ... Na veliko področjih sem takrat delal.

Ampak v glavnem z mladimi...

Drži. Na mladinskem področju sem bil aktiven že od srednje šle. Najprej kot animator, potem kot voditelj Slovenske šole za animatorje (sedaj je koordinator mariborske ekipe), začel sem sodelovati s ŠOMom, bila sem v dekanijskem odboru za mlade, vodil sem mladinsko skupino, pa birmansko skupino, kasneje sem prišel k ZAO (Združenje animatorjev oratorija, kjer je bil tudi predsednik), ...

Torej nisi bil le pri skavtih?

Živel sem ob šumi, gozdu, nisem potreboval skavtov ☺. (V skavtskih krogih ima Samo zaradi tega vzdevek Šumski.)

Sicer pa drži, res sem bil aktiven na mnogih mladinskih področjih. No, nisem bil tudi pri FRAMI – frančiškovi so se mi takrat skrivali. J

Potem pravzaprav ni presenečenje, da si sedaj odgovoren v Mb nadškofiji za mlade kot voditelj ŠOMA?

Pri samem ŠOMu sem sodeloval nekaj let, potem pa je nadškof mene in Jureta Sojča vprašal, če bi bila pripravljena sprejeti vodenje ŠOMA. Hvala Bogu, da človek na začetku ne ve, v kaj se spušča, tako da sem sprejel. Ne toliko zaradi izziva biti v strukturi, ampak iz želje, da bi se škofija zmogla približati mladim.

Katere so značilnosti mladih, ki jih sam vidiš pri dvojem delu?

Že če primerjam svoja srednješolska leta s sedanjimi srednješolci, je razlika velika. Osnovne predpostavke – iskanje identitete – so še vedno tam, je pa danes veliko več instant odnosov. Mladi se lahko tako zelo oddaljijo med seboj. Medmrežje je tako zelo pomembno, da ni časa in prostora niti za tišino prijateljstva, kaj šele za tišino odnosa s starši ali tišino z Bogom. Zdi se mi, da so mladi zelo aktivni, neprestano so on-line. Hkrati pa ni veliko možnosti, kjer bi lahko na polno živeli, bili sprejeti ne glede to ali kaj počnejo ali ne.

Si poročen, imaš otroka ...

Ja pred nekaj meseci se nama je z Renato pridružil Metod. Starševstvo je še ena zadeva, kjer na začetku ne veš, v kaj se spuščaš.

V par besedah

Najljubša hrana: čevapčiči

Kraj, kjer bi želel živeti: nekje v hribih

Dežela, ki bi jo rad obiskal: Škotska

Vzornik: sveti Janez 23.

Knjiga: Nebesa (ni) so hec

Najšportnik: Michael Schumacher

Najšport: tenis

Čitat Svetega pisma: Prišel sem, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju.

(Jn 10,10)

Brada ja, ali brada ne: absolutno ja

Z Renato sva se spoznala v času mojega lju-bljanskega štirimesečnega obdobja iskanja, ko sem šel v Assisi takoj po Taizeju (takrat sem na horuk v dobrem tednu bil na dveh romanjih) – tako da je Frančišek malo kriv za najino zvezo. Čeprav je par let potem nisem videl, nato pa sva se našla v Mariboru. No, zdaj z Metodom pa je naše družinsko življenje res živo.

Kaj bi si želel zanj, ko bo mlad?

Sprašujem se, kako posredovati vrednote. Si pa zanj preprosto želim, da bi se zavedal Božje ljubezni in da bi v življenju počel to, za kar je poklican, poslan. Da se bo zabijal v stene, da si bo upal spraševati o vsem, da bo zares tudi dvomil. In da bo vedel, da ne glede na vse, ima starše, na katere se lahko zanese.

Najbrž komaj čakaš, da malo odraste ...

Vsekakor, da bom lahko spet gledal risanke, da se bova lahko pogovarjala o stripih, gledala Marvelove filme posnete po njih in hodila na Star wars J.

Poleg tega, da si navdušenec nad superjunaki, velja zate tudi, da te zna kakšna stvar vreči v zrak. To je del tvojega karakterja?

Ne bi rekel, ker sem bolj »lagane« sorte. In na srečo tudi, ko se razburim, je to bolj na površju, kot globoko v sebi. Me pa znotraj Cerkev res moti to, da se stvari, ki bi se lahko zgodile, ne zgodijo, zaradi mencanja. Življenje teče, ne glede na to, ali se bo Cerkev odzvala ali ne. In na ene stvari se mora odzvati, biti mora v življenju. Tu je papež Frančišek neverjeten: Cerkev mora biti poljska bolnišnica, biti mora v sredi, enako poškodovana, enako ranjena, enako blatna ...

Kaj bi na podlagi svojih izkušenj svetoval mladim?

Stari rek pravi, da tvoja družba o tebi pove več kot ti sam o sebi. In velja. O tvojem prihodnjem življenju veliko odloča družba v kateri si. Ni ga boljšega načina, kako živeti dobro življenje, kot da se obkrožiš z dobrimi ljudmi.

Da se ne bojiš kritike, ki je večinoma dobronamerna.

In da si upaš iti tudi do konca sveta in vzeti dovolj časa, da najdeš smisel. Ker ni bolj žalostne stvari kot življenje, ki teče v prazno.

Kaj bi rad, da bi ob koncu življenja rekli o tebi?

Rad bi, da bi mi na pogrebu igrali Avsenikovo pesem Veter nosi pesem mojo. J želel pabi, da bi rekli preprosto to, da sem se trudil in da sem si želel biti Božji.

Pogovarjala se je Fani Pečar

Preprosto animatorka

Redoljubna, nasmejana, preprosta in na trenutke ukazovalna. Tako, bi se na kratko opisala s par besedami, še daleč do popolnega kristjana torej. Sem Maša Antončič in prihajam iz župnije sv. Jožefa na Studencih v Mariboru. Sem animatorka in v letošnjem letu tudi maturantka.

Bog me je na svojo pot povabil leta 1998, na jesensko ponedeljkovo jutro v Mariboru. Rodila sem se kot tretji in zadnji otrok in v družino prinesla veliko veselja ob ugotovitvi, da sta moja starša končno dobila hčerko. Stik z vero, kapucini in Frančiškom sem imela od kar pomnim. Pri 14 letih, ko sem prejela zakrament svete birmе nisem imela niti kančka dvoma o tem ali bi ali ne bi postala animatorka. Preprosto sem to postala in nikoli nisem dvomila ali se spraševala, če je to prava odločitev. Tudi delo z otroki mi nikoli ni bilo tuje, saj sem med počitnicami večkrat popazila in se igrala z otroki mojih sorodnikov. V župniji sem pela tudi v zborčku Studenček, pripravljala Karitasov koncert, Miklavževanje, bila ena izmed Frančiškovihih otrok, sodelovala pri oratoriju in tako sem po končani birmi avtomatsko postala animatorka. Zasluga, da živim v veri imajo največ zagotovo moji starši, katehistinja in gonilna sila Fani Pečar, moja ljubezen do petja in prijatelji, ki sem jih spoznala v župniji in izven nje.

Kdaj sem prvič opravljala delo animatorja, se pravzaprav ne spomnim. Vem pa, da sem prvič obiskala vikend za animatorja pomočnika v Kančevcih v devetem razredu osnovne šole. Tja sem odšla z birmansko skupino in se

prvič spoznala s Slovensko šolo za animatorje. Z vsakim vikendom, ki sem ga preživela z otroki, sem in še vedno ristem. Vedno se naučiš kaj novega, ali pa se uriš v potrpežljivosti, ki je marsikdaj problem številka ena.

Kot animatorki mi je najbolj pri srcu to, da lahko z otroki delam, se pogovarjam, otroku dajem dober vzgled, ne samo vernika ampak tudi državljana, človeka. To, da mu prisluhnem, ko me potrebuje, ima ogromen pomen. Otroku se približaš tako, da je njegov glas slišan, ni zanemarljiv in nepomemben. Premalokrat jim damo možnost njihovega edinstvenega izražanja, razmišljanja, za katerega se večkrat izkaže, da je veliko pametnejše, preprostejše. Vedno sem bila navdušena nad otroki, ker so tako preprosti, iskreni, polni otroške vere in ker so najboljšo ogledalo moje osebnosti. Vedenje, da je tvoje delo koristno, da obrodi sadove in da pomagaš sooblikovati osebnost in hkrati v sebi ohranjati kanček otroka, ki ga z odraščanjem izgubljaš, je čudovito in velik pokazatelj Božje ljubezni.

Hkrati je delo odgovorno in včasih stresno. V takšnih dneh podvomiš vase in si vesel vsake motivacije, prijazne besede. Ljudem, ki so mi in mi še stojijo ob strani, sem resnično hvaležna. Animatorka sem letos peto leto in to mi je pomagalo tudi pri odločitvi za nadaljnje izobraževanje. Eno izmed ključnih vprašanj, na katerega nimamo vsi sreče takoj odgovoriti, je, kaj si želiš v življenju delati in skozi animiranje sem ugotovila, da si želim početi nekaj, kar je povezano z otroki. Nikjer se ne počutim bolj sprejete, mirne in Njegove, kot v krogu moje družine, v eni izmed klopi naše cerkve in ob pogledu na vesele obraze otrok in ta občutek je sam po sebi največji klic Boga.

Maša Antončič

Poslanica svetega očeta Frančiška za 32. svetovni dan mladih 2017

21. marca 2017 je izšla poslanica papeža Frančiška za 32. svetovni dan mladih, ki ga bomo letos v Sloveniji praznovali v jeseni na Stični mladih. Tokrat v animatorskem delu objavljamo drugi del poslanice.

Biti mladi ne pomeni, da niste povezani s preteklostjo

Marija je komaj malo več kot mladostnica, kakor ste mnogi med vami. In vendar že v Magnifikatu izreka hvalnico v imenu svojega ljudstva in njegove zgodovine. To nam pokaže, da biti mladi ne pomeni, ne biti povezani s preteklostjo. Naša osebna zgodovina je vključena v dolgo pot, v skupno pot, ki so jo drugi skozi stoletja prehodili pred nami. Kakor Marija pripadamo nekemu ljudstvu. In zgodovina Cerkve nas uči, da tudi kadar mora iti preko viharnega morja, jo vodi Božja roka in ji pomaga prebroditi težke trenutke. Resnična izkušnja Cerkve ni kakor flashmob, pri katerem se dogovorimo za srečanje, se

izvede nastop in potem gre vsak po svoji poti. Cerkev nosi s seboj dolgo izročilo, ki se prenaša iz generacije v generacijo in se ob tem obogati z izkušnjo vsakega posameznika. Tudi vaša zgodovina ima svoje mesto znotraj zgodovine Cerkve.

Spominjati se preteklosti pomaga pri tem, da sprejmemo nepredvidene posege, ki jih Bog želi udejanjiti v nas in po nas. Pomaga pa nam tudi, da se odpremo za to, da smo izbrani za njegovo orodje, sodelavci njegovih zveličavnih načrtov. Tudi vi mladi boste lahko udejanjili velike stvari, prevzeli velike odgovornosti, če boste prepoznali usmiljeno in mogočno delovanje Boga v svojem življenju.

Rad bi vam zastavil nekaj vprašanj: na kakšen način »shranite« v svojem spominu dogodke, izkušnje svojega življenja? Kako ravnate z dejstvi in slikami, ki so vtisnjeni v vaše spomine? Nekaterim med vami, posebej tistim, ki so ranjeni z določenimi življenjskimi okoliščinami, se pojavi hotenje, da bi »resetirali« lastno preteklost, da bi se sklicevali na pravico do pozabe. Toda, rad bi vas spomnil, da ni svetnika brez preteklosti in ne grešnika brez prihodnosti. Biser se rodi zaradi rane v školjki bisernici! Jezus, s svojo ljubeznijo zmore ozdraviti naša srca in spremeniti naše rane v resnične bisere. Kakor je dejal sv. Pavel, Gospod more pokazati svojo moč v naši slabotnosti (prim. 2 Kor 12,9).

Naši spomini pa ne smejo ostati natrpani kakor spomin na nekem trdem disku. Niti ni mogoče vse arhivirati v virtualni »oblak«. Potrebno se je učiti, da dejstva iz preteklosti postanejo dinamična resničnost, o kateri je potrebno razmišljati in iz katere je potrebno potegniti nauk in pomen za našo sedanost in prihodnost. To je naporna, a potrebna naloga, da odkrijemo rdečo nit Božje ljubezni, ki povezuje vse naše bivanje.

Mnogi govorijo, da ste mladi brez spomina in površinski. S tem se nikakor ne strinjam! Toda potrebno je prepoznati, da je v teh naših časih potrebno ponovno osvojiti sposobnost premišljevanja o svojem življenju in ga usmerjati v prihodnost. Imeti preteklost ni enako imeti zgodovino. V svojem življenju imamo lahko veliko spominov, a koliko med njimi resnično gradijo naš spomin? Kateri so pomembni za naše srce in nam pomagajo dati smisel našemu bivanju? Na družabnih omrežjih v toliko fotografijah vidimo obraze mladih, ki pripovedujejo bolj ali manj resnične dogodke, vendar ne vemo, koliko je to »zgodba«, izkušnja, o kateri se more pripovedovati, ki nosi v sebi cilj in smisel. Programi na televiziji so polni tako imenovanih »resničnostnih šovov«, ampak to niso resnične zgodbe, so samo trenutki, ki tečejo pred neko televizijsko kamero, kjer igralci živijo iz dneva v dan, brez nekega načrta. Ne pustite se zavajati tej napačni sliki resničnosti! Bodite glavni igralci (protagonisti) vaše zgodovine, odločajte o svoji prihodnosti!

Kako ostati povezani s pogledom na Marijin zgled

Za Marijo piše, da je vse stvari shranila v svojem srcu in jih premišljevala (prim. Lk 2,19.51). To preprosto dekle iz Nazareta nas s svojim zgledom uči ohranjati spomin na ži-

vljenjske dogodke in jih hkrati povezovati med seboj ter s tem ustvarjati enost koščkov, ki povezani zmorejo sestaviti mozaik. Kako se moremo konkretno vaditi

v tem smislu? Dajem vam nekaj predlogov.

Ob sklepu vsakega dneva se lahko ustavimo za nekaj minut, da se spomnimo lepih dogodkov in izzivov, tega, kar nam je šlo dobro in tega, kar se nam je ponesrečilo. Tako, pred Bogom in samim seboj moremo izraziti hvaležnost, kesanje in zaupanje. Če želite, si jih lahko zapišete v zvezek, neke vrste duhovni dnevnik. To pomeni moliti v življenju, z življenjem in o življenju in vam bo zagotovo pomagalo, da boste bolje razumeli velike stvari, ki jih Gospod dela za vsakogar od vas. Kakor je dejal sv. Avguštin, Boga lahko najdemo na širnih poljih našega spomina (prim. Izpovedi, 10. knjiga, 8, 12).

Ko beremo Magnifikat se zavemo, kako dobro je Marija poznala Božjo besedo. Vsaka vrstica tega speva ima svojo vzporedje v Stari zavezi. Mlada Jezusova mati je dobro poznala molitve svojega ljudstva. Zagotovo se jih je naučila od svojih staršev in starih staršev. Kako zelo je pomemben prenos vere iz ene generacije v drugo! V molitvah, ki se jih učimo od naših prednikov je skrit zaklad, torej duhovnosti, ki je navzoča med preprostimi in jo imenujemo ljudska pobožnost. Marija podeduje zaklad vere svojega ljudstva in ga oblikuje v popolnoma svojo pesem, ki pa je hkrati pesem celotne Cerkve. In vsa Cerkev to pesem poje z njo. Da bi tudi vi mladi lahko peli popolnoma svoj Magnifikat in iz svojega življenja ustvarili dar za celotno človeštvo, je

temeljnega pomena, da se povežete z izročilom in molitvijo tistih, ki so živeli pred vami. Zato je pomembno tudi, da dobro poznate Sveto pismo, Božjo besedo, da jo berete vsak dan in jo povezujete s svojim življenjem. To pomeni, da berete vsakdanje dogodke v luči tega, kar vam Gospod govori v Svetem pismu. V molitvi in molitvenem branju Svetega pisma (tako imenovana lectio divina) bo Jezus ogrel vaša srca in razsvetlil vaše korake tudi v temnih trenutkih vašega bivanja (prim. Lk 24,13–35).

Marija nas uči, da bi živeli »evharistično« držo, torej da se zahvaljujemo in gojimo hvaljenje in se ne osredotočamo samo na probleme ter težave. V teku življenja bodo danes izrečene prošnje postale razlog za jutri izraženo zahvalo. Tako bodo vaša udeležba pri sveti maši in trenutki obhajanja zakramenta sprave postali hkrati vrhunec in nov začetek. Vaša življenja se bodo vsak dan obnavljala v odpuščanju in postajala nenehna hvalnica Mogočnemu. »Zaupajte Božjemu spominu: [...] njegov spomin je nežno srce, polno sočutja, ki se raduje v brisanju vsake sledi zla v nas« (Pridiga pri zaključni maši na SDM, Krakov, 31. julija 2016).

Videli smo, kako Magnificat izvira iz Marijinega srca v trenutku, ko sreča svojo starejšo sestrično Elizabeto. Ta, s svojo vero, s svojim pozornim pogledom in svojimi besedami, pomaga Devici bolje razumeti veličino Božjega dejanja v njej ter poslanstva, ki ji je zaupano. In vi, se zavedate neizmerne izvira bogastva, ki je v srečanju med mladimi in starejšimi? Koliko ste pozorni do starejših, do vaših starih staršev? Imate dober razlog, da želite »odleteti«, v srcu nosite toliko sanj, toda potrebujete modrost in daljnovidnost starejših. Medtem ko razpirate krila, da bi poleteli, je pomembno, da odkrijete svoje korenine in prevzamete plamenico od tistih, ki so bili pred vami. Da bi gradili prihodnost, ki bo imela smisel, je potrebno poznati pretekle dogodke in se do njih opredeliti (prim. Pos. apost. spod. Amoris Laetitia (Radost ljubezni), 191, 193). Vi mladi imate moč, starejši imajo spomin in modrost. Kot je Marija storila z Elizabeto, tudi vi pogledajte starejše, svoje stare starše. Povedali vam bodo stvari, ki bodo vznemirili vaš razum in se dotaknili vašega srca.

Ustvarjalna zvestoba za gradnjo novih časov

Res je, da imate »na plečih« še malo let in se vam zato morda zdi težko pravilno ovrednotiti izročilo. Imejte pred očmi, da to ne pomeni biti tradicionalisti. Ne! Ko Marija v evangeliju reče »velike reči mi je storil Mogočni« hoče povedati, da te »velike reči« niso končane, temveč se še naprej uresničujejo v sedanosti. Ne gre za oddaljeno preteklost. Znati spominjati se preteklosti, ne pomeni biti nostalgični ali ujeti v določeno obdobje preteklosti, temveč pomeni prepoznati lasten izvor, da bi se vedno znova vračali k bistvenemu in se z ustvarjalno zvestobo zavzeli za gradnjo

novih časov. Bilo bi neprimerno in ne bi nikomur koristilo, če bi gojili hromeč spomin, ki vedno dela iste stvari na isti način. Dar nebes je biti sposoben videti, da se mnogi med vami, s svojimi vprašanji, sanjami in negotovostmi zoperstavlja tistim, ki pravijo, da stvari ne morejo biti drugačne.

Družba, ki ceni samo sedanost je nagnjena k temu, da razvrednoti vse tisto, kar podeduje od preteklosti, kot na primer zakonsko zvezo, posvečeno življenje in duhovništvo. Zaradi tega postanejo brez pomena, kot načini življenja, ki so preživeti. Zdi se, da je bolje živeti v tako imenovanih »odprtih« načinih, obnašati se v življenju kot v »resničnostnem šovu«, brez smisla in brez cilja. Ne pustite se prevarati! Bog je prišel, da razširi obzorja našega življenja v vseh smereh. Pomaga nam, da damo pravi pomen preteklosti, da bi mogli bolje načrtovati srečno prihodnost. Toda to je mogoče samo, če živimo pristne izkušnje ljubezni, ki se uresničijo v odkrivanju Gospodovega klica in odgovoru nanj. In to je edino, kar nas resnično osrečuje.

Dragi mladi, našo pot proti Panami, kot tudi pripravo na prihodnjo škofovsko sinodo,

zaupam materinski priprošnji Blažene Device Marije. Vabim vas, da se spomnite dveh pomembnih obletnic v letu 2017: tristo let od odkritja slike Marije Aparecida, v Braziliji; in stoletnice prikazovanj v Fatimi, na Portugalskem, kamor bom, z Božjo pomočjo, romal v mesecu maju. Sv. Martin Porres, eden od zavetnikov Latinske Amerike in SDM-ja 2019, je imel v svojem ponižnem vsakdanjem služenju navado, da je najboljše rože, kot znamenje svoje sinovske ljubezni, daroval Mariji. Gojite po njegovem zgledu tudi vi zaupen in prijateljski odnos z Marijo in izročajte svoja veselja, negotovosti in skrbi. Zagotavljam vam, da vam ne bo žal!

Dekle iz Nazareta, ki je po celem svetu prevzelo na tisoče obrazov in imen, da bi bilo blizu svojim otrokom, naj posreduje za vsakogar od nas in nam pomaga peti o velikih delih, ki jih Gospod uresničuje v nas in po nas.

Papež Frančišek

Iz Vatikana, 27. februarja 2017, na spomin sv. Gabrijela Žalostne Matere Božje

Amoris laetitia – 2.

Rodovitnost ljubezni

Spominjam se, da sem si kot mladostnik predstavljal, da bo v moje življenje nekoč vstopila ženska in ga napolnila s svojo telesno, čustveno in duhovno platjo. Najbrž podobno hrepeni večina mladih ljudi. Človek je oseba, to pomeni, da je predvsem odnosno bitje. Želi si odnosa in iz tega odnosa tudi rodovitnosti. Za to pa je potreben drugi/a. Zdi se mi, da je celo doživljanje časa, ki je pri mladostniku izrazito odprto v prihodnost, v svojem bistvu odprtost v odnos, k drugemu. Ko se potem sreča z osebo, ki ga privlači, se začneta zblíževati in če spoznata, da se imata resnično rada, tako, da bi lahko živela skupaj, se odločita za sklenitev zakonske zveze. Odločita se za skupno prihodnost, na

tej poti pa imata, dan za dnem, za seboj več preteklosti. Ali s besedami papeža Frančiška: »Želja zakonskega para, da bi osnovala družino, je odločitev, da bosta del Božjih sanj, odločitev, da bosta sanjala z njim, odločitev, da bosta z njim gradila, da se bosta skupaj z njim vrgla v to pustolovščino in gradila svet, kjer se nihče ne počuti samega.« (AL, 321)

Pustolovščina zakonskega življenja nosi v sebi odprtost za rojstvo novega življenja. Ko otroci vprašajo od kod je prišel dojenček,

se jim včasih odgovori, da sta se imela oči in mami rada, in se je rodil otrok. To jim zadošča, ker radi verjamejo v ljubezen staršev. Mi pa vemo, da za rojstvo otroka človeška ljubezen ni nujno potrebna. Otroci se lahko rodi po zgolj telesni združitvi moškega in ženske. »Narediti otroka zna vsak, ne zmore pa ga vsak tudi vzgojiti,« smo že kdaj slišali, kaj? In res, ko se paru rodi otrok, je potrebno veliko prave ljubezni, da lahko zraste v odgovornega človeka.

Papež Frančišek pravi: »Družina pa ni samo prostor rojevanja, ampak tudi sprejemanja življenja, ki prihaja vanjo kot Božji dar... Otroci so ljubljeni, še preden pridejo na svet. Za nas je to odsev ljubezni Boga, ki je vedno pobudnik, kajti otroci so ljubljeni preden naredijo karkoli, da bi si to zaslužili. Kljub temu pa so številni otroci od vsega začetka zavrženi, zapuščeni, oropani njihovega otroštva in prihodnosti. Kaj pomagajo slovesne izjave o človekovih in otrokovih pravicah, če potem otroke kaznujemo kot napake odraslih? Kadar pride na svet otrok nepričakovano, morajo starši in drugi člani družine narediti vse, kar morejo, da bi ga potrdili kot Božji dar, in ga sprejeti z odprtostjo in dobrohotnostjo ter tako prevzeti odgovornost zanj.« (166)

Otrok vedno zahteva svojo mero ljubezni in v tem je izziv za oba starša. Njuna skušnjava je lahko v tem, da bi mu začela izkazovati pozornost kot bi bila vsak zase. Toda otrok kliče po njeni ljubezni, da bi se poglobljala drug v drugega. Ljubezen, ki izvira iz Boga – Svete Trojice, je največ, kar mu lahko da. Hrana prežvečene ljubezni, ki je nastala v tem, da sta se po Kristusu naučila umirati samemu sebi in v sebi dovoliti živeti drugemu, je večna hrana za življenje njunega otroka.

Naj tole razmišljanje ob Apostolski spodbudi Radost ljubezni zaključim z vrnitvijo k svoji življenjski zgodbi. Sanjal sem o ženski, ki bo napolnila moje življenje z vsem tistim,

česar sam nimam. Izkazalo pa se je, da sem poklican v življenje, v katerem nimam žene, ampak živim v skupnosti - bratov. Toda nisem razočaran. Tudi redovniki in redovnice imamo možnost, da živimo življenje v rodovitnosti. Ta se ne kaže le na zunaj, v naših delih, ampak morda še prej v tem, koliko zmoremo gojiti svoje vsakdanje preprosto življenje kot osebe - v odnosu. Bolj, ko živimo tako kot kontempliramo v Sveti Trojici in jemo v resnični vsakodnevni hrani - sveti evharistiji, - bolj smo prijatelji z Bogom in bratje med seboj.

Kot nas spodbuja Papež Frančišek s spodbudo apostola Pavla: »Evharistija zahteva včlenitev v eno samo telo Cerkve. Kdor pristopa h Kristusovemu telesu in krvi, ne more istočasno žaliti tega telesa s tem, da med njegovimi udi vzpostavlja sramotno ločitev in diskriminacijo. Dejansko gre za to, da 'razlikujemo' Gospodovo telo, ga priznavamo z vero in ljubeznijo tako v zakramentalnih znamenjih kot tudi v občestvu; sicer si s tem, ko jemo in pijemo, nakopavamo sodbo (1 Kor 11,29).« Papež svari, da se ne bi umikali v udobje in zapirali vase, še posebej pred navzočnostjo trpečega brata in sestre. Spodbuja družine in sploh vse kristjane, da vsak »sebe presodi« in spozna, kako bi se odprl trpljenju sveta in potem »v resnici prejemal zakrament evharistične ljubezni, ki nas spreminja v eno telo.« (AL, 186) V tem bo naša rodovitnost.

br. Mitja Marija Ponikvar

Festival FO in FRAME

Leto je zopet naokrog in tudi letos smo se najbolj zagreti iz vrst frančiškove mladine in frančiških otrok udeležili festivala, ki je bil v soboto 13. maja v Šiški. Zbralo se nas je dvanajst skupin iz celotne Slovenije, kar je nanosilo 110 ljudi.

Zbirati smo se začeli ob devetih, organizatorji pa so to jutro začeli že ob osmih. Ob prihodu nas je pričakal sok in sadje, ob katerih smo pričeli svoje druženje. Ker pa še nismo dobro vedeli kaj nas čaka, smo se odpravili na prizorišče. Klemen in David sta nam predstavila letošnjo temo – Jožeta Plečnika, nagovoril pa nas je tudi tamkajšnji župnik p. Gregor Kos. Nato pa smo prišli na vrsto mi udeleženci festivala. Prihajali smo z različnih koncev Slovenije in da bi se spoznali se je vsaka skupina predstavila z nekaj zanimivostmi o cerkvi, ki jo obiskuje. Tema festivala je bila močno povezana z arhitekturo, zato so vse skupine že pred festivalom dobile navodilo, naj izdelajo maketo svoje cerkve. Te smo si lahko vsi ogledali med predstavitvami in se čudili mojstrovinam, ki so nastale.

Sproščenemu uvodnemu druženju in prepevanju je sledilo malo resnejše delo – malica! No v bistvu je resno delo sledilo šele po malici, ki so jo sestavljale domače dobrote. Na vrsti so bile kateheze. Razdelili smo se na otroke in mlade. V drugo skupino so spadali tudi malo manj mladi oziroma mladi po srcu.

Skupina mladih je bila deležna predavanja oziroma podrobnejšega spoznavanja življenja Jožeta Plečnika in vrednot, ki so ga vodile v življenju. Predavala nam je s. Marija. Nato smo se razdelili v manjše skupine, znotraj katerih smo ugotavljali kje mi vidimo Božja znamenja in kaj pomeni biti čist v vsakdanjem življenju in delu.

Otroci so se na katehezi najprej spoznali preko igre. Nato so se odpravili na ogled najbližjega Plečnikovega dela, župnijske cerkve. Iz škatlic ovitih v barvni papir in popisanih s talenti so otroci ob pomoči animatorjev sestavili križ in tako ponazorili misel, ki nas je spremljala čez dan. To je bil stavek: vgrajujte se v duhovno zgradbo.

Otroci in malo večji otroci smo se spet zbrali in skupaj pojedli kosilo. Po obedu pa nas je dež pregnal pod streho. Skupna igra, ki je sledila po prepevanju bansov je tako potekala znotraj. Skupine so obiskale več postaj, kjer so jih čakali različni miselni in fizični izzivi. Izkazati smo se morali v znanju, poznavanju svetega Frančiška in tudi v gibčnosti ter fizični pripravljenosti. Ko in če je bil izziv opravljen je skupina dobila košček sestavljanke, na kateri je bila slika župnijske cerkve v Šiški.

Naše druženje se je počasi približevalo koncu. Sklenili smo ga z mašo pri kateri smo vsi sodelovali s petjem. Po maši in skupinskemu slikanju pa smo se zadržali še ob skromni pogostitvi. Na voljo so bili sok, voda, kruh in hladni ostanki kosila. Sledilo je grenko slovo, ki pa ga je sladkala misel, da se prihodnje leto spet srečamo.

Jernej Birk

Duhovne vaje za birmance

... iz župnij Sv. Jožefa, Sv. Rešnjega telesa in Marije – matere usmiljenja

»Pa naj sploh grem, če sem pa sama od naših punc! Saj se ne bom imela s kom pogovarjati. . . Boš videla samo, sedela bom v kakem kotu in molčala. . .!« Nekako tako je zdihovala ena od birmank iz župnije sv. Jožefa, ko smo se v petek zbirali pred veroučno učilnico. Niti prigovarjanje, da so mladi iz župnije Sv. Rešnjega telesa in od frančiškanov, s katerimi naj bi imeli skupaj duhovne vaje, čisto v redu in da bo med njimi gotovo našla koga za pogovor, je ni prepričalo. »Zvečer

grem spat domov,« je bila njena odločitev. In ker smo se odpravili samo za dober lučaj iz Maribora ter to ni predstavljalo prevelikih težav, je pri tem ostalo. Ampak samo prvi večer. Kajti glede na njeno komunikativnost in na odprtost vseh med dvajsetimi birmanci, ki so se vikenda udeležili, ni bilo težko najti novih prijateljev in si narediti prijetnega vzdušja ter se odločiti tudi za skupno preživljanje noči.

Tako smo že prvi večer ob filmu Lev, čarovnica in omara ter ob raznoraznih spoznavnih igrah poznali vsa imena 25 udeležencev in še kar nekaj drugih zanimivosti o njih. Aja, kako da smo se ravno mi našli in si pripravili skupni birmanski duhovni vikend? Birmanci od sv. Jožefa v Mariboru ter tisti, ki se zbirajo pri Svetem Rešnjem telesu, bomo že drugo leto skupaj obhajali slovesnost prejema svete birmе (lansko leto je bilo praznovanje pri sosedih, letos pa bo pri nas na Studencih), po drugi strani pa smo birmanci iz mariborske Pize (Jožefova župnijska cerkev ima zvonik kar precej nagnjen nad cerkev) in birmanci od Matere usmiljenja (franciškani) od jesenskega srečanja birmancev naše nadškofije med seboj pobrateni. . . In ker se nobena skupina ne more ravno pohvaliti s pretirano množičnostjo, je bila skupna duhovna obnova logična posledica.

Prvi večer je torej minil v spoznavanju in odkrivanju bogastva, ki je v drugem, da bi lahko sobotni dan namenili odkrivanju talentov in zaklada, ki ga ima vsak v sebi. In bi preko tega lahko prišli tudi do Njega, ki nam je podaril naše darove in ki nas preko zakramentov spremlja in nam pomaga. Ob otrocih, ki so bili poklicani v Narnijo in so preko ovir rasli ter se povezali med seboj, smo tudi sami lahko zaslučili vrednost Jezusove daritve na križu in njegove podarjajoče ljubezni. Seveda ob tem ni manjkalo smeha, novih iger, domslic in navdušenja nad kuho, ki jo je br. Janez spremenil

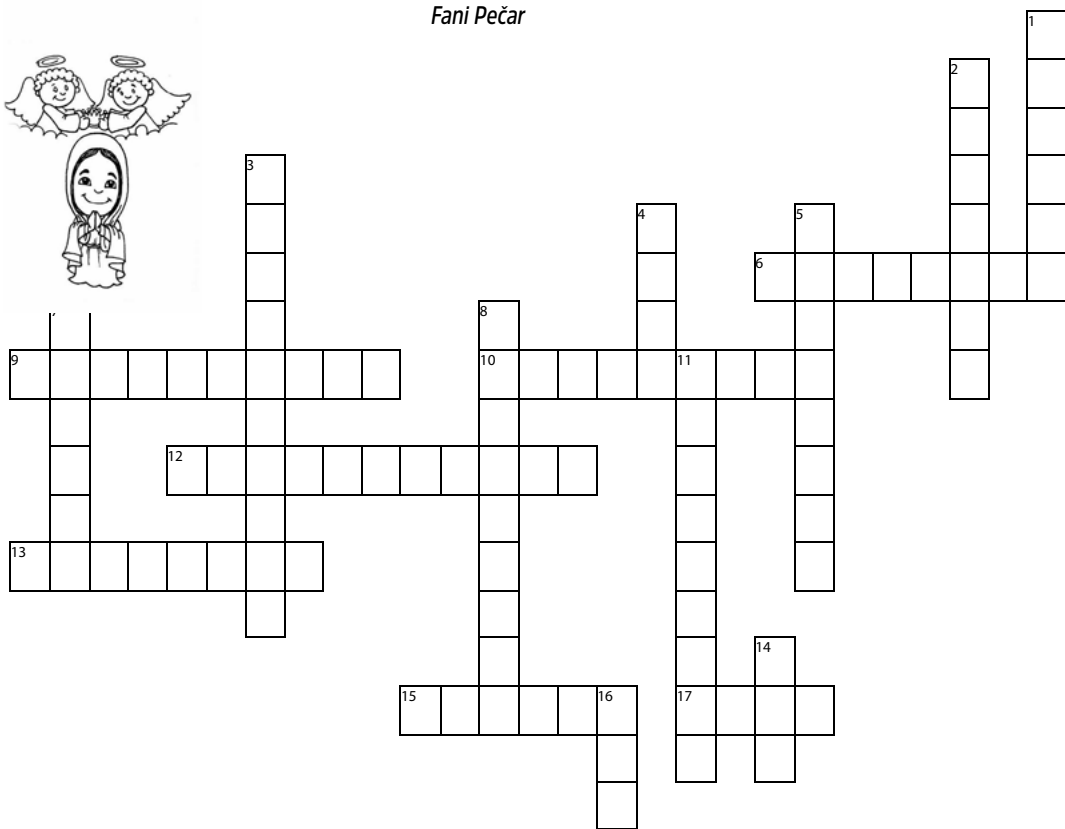

v pravo mojstrovino in to brez zelenjave in sadja. Konec tedna je kar prehitro minil – in v skupini na facebooku, ki je nastala po duhovnih vajah (z enakim imenom), se še kar vrstijo spomini na raznorazne trenutke, hkrati pa se komaj čaka na skupni filmski večer, za katerega smo se dogovorili na cvetno soboto. Letošnja priprava na prejem zakramenta potrditve je tako še pridobila na vrednosti.

Fani Pečar

Marija – znana neznanka

Da je Marija tema letošnjega oratorija, animatorjem ne bi smelo biti nič več neznano. Ampak ali jo v resnici poznamo. Tule je možnost, da preverimo znanje o njej ali križanko uporabimo pri delu z otroki.

vodoravno

- 6. kraj, kamor je Marija šla obiskat Elizabeto (dve besedi)
- 9. Marijina hvalnica
- 10. Marijina teta
- 12. praznik 15. avgusta; Marijino _____
- 13. angel, ki obiskal Marijo
- 15. hebrejska različica imena Marija
- 17. kraj, kjer sta bila Jezus in Marija prisotna na poroki

navzdol

- 1. Marijin oče
- 2. kraj, kjer je Marija živela
- 3. marijanska pobožnost, ki ima 4 dele
- 4. evangelist, ki je najbolj opisal Marijo
- 5. marijanska pobožnost z vzkliki
- 7. ime pomeni, tista, ki jo Gospod ljubi
- 8. mesec, ko praznujemo Marijin rojstni dan
- 11. njej se je Marija prikazala v Lurdu
- 14. Marijina mama
- 16. eden od dveh mesecev, posvečenih Mariji

Duh dela

Že stari Rimljani so govorili "Mens sana in corpore sano", v prevodu zdrav duh v zdravem telesu. Če Svetemu Duhu ne pripravimo ustreznega domovanja, se ne bo mogel razvijati. Tako duha kot telo smo krepili na delovno-duhovnem taboru (DD) za prvomajske praznike v Vipavskem križu, pod skrbno roko bratov kapucinov. Zbralo se nas je 5 iz raznih koncev naše prelepe države.

Za začetek smo malo spravljali drva, da smo si zaslužili večerjo. Ogledat smo si šli tudi malo po samostanskem vrtu, kaj bomo še počeli. Pred večerjo smo se pridružili bratom kapucinom pri molitvi večernic. Zame je bila prav posebna izkušnja, da smo lahko molili hvalnice, večernice in ostale dnevne molitve skupaj s kapucini, v koru za samostansko cerkvijo.

Naslednji dan smo si delo razdelili: eni smo šli čistiti grmovje po grivi, eni so popravljali in zidali zid, zadnja skupina pa je bila zadolžena za rušenje zida, ki se je nevarno nagibal in podiral. Da pa ni delalo samo telo, ampak tudi duh. smo ob opoldanski molitvi dobili kateheze o sadovih Svetega Duha. Vsak je dobil svojo katehezo – eno temo, enega od sadov Svetega Duha. Ti sadovi pa so: samoobvladovanje, krotkost, zvestoba, dobrotljivost, blagost, potrpežljivost, mir, veselje in ljubezen. Vsak je pričel s pripravo na kratko predstavitev svoje teme, ki je bila na zaključku vikenda. Po kosilu smo se vrnili na delo, dokončali, česar prej nismo uspeli. Pred večerjo smo si ogledali film Concussion (Pot zmagovalca). Film odpira mnogo tematik in vprašanj glede morale, denarja in lastnih prepričanj. Glavna tema pa je boj za resnico. Nedelja je bila namenjena počitku. Po jutranji

maši je bilo nekaj prostega časa potem pa smo si privoščili adoracijo – počitek pred Najsvetejšim. Popoldne smo se odpravili proti Trstu na morje, kjer sta si dva junaka (edina, ki sta imela kopalke) celo privoščila zaplavati, ostali pa smo si samo noge namakali. Seveda tudi obveznega kartanja na plaži ni manjkalo.

V ponedeljek, prvega maja, smo se že pri jutranji molitvi in kasneje pri maši spomnili na svetega Jožefa, zavetnika delavcev. Ker pa se začenejo šarnice, niso manjkale niti majniške pesmi, posvečene Mariji. Dopoldne smo še nekaj malega delali na vrtu. Prav prijetno je delati v družbi, še posebno, kjer se vsakih 5 minut ne sliši kletvice, če gre kakšna stvar narobe. Za kosilo smo si privoščili piknik, kjer ni manjkalo čevapčičev, hrenovk in ostalega mesa. Tudi zelenjave je bilo, kar si si zaželel, pa prilog in sploh vsega. Najboljše pa je bilo mesto, kjer smo jedli: pod kivitji, v rahli senci, z razgledom na južni del Vipavske doline in občasno rahlo sapico. Po kosilu smo imeli še nekaj časa za pripravo predstavitev katehez. Vsak je predstavil svoj del, na svoj način. Včasih je komu zmanjkala kakšna beseda, a ker smo bili povezani v delu, kjer niso vedno potrebne besede, tudi tu ni bilo treba vsega povedati. Skupna iztočnica teh katehez je bila, da so to sadovi in ne darovi, da je zanje potrebna neka prehojena pot. So sadovi krščanskega življenja.

Vikend smo zaključili z večerjo, med katero je spet začelo deževati. Deževalo je do petka popoldne, nehalo je ravno pred začetkom Duha dela in ostalo jasno čez celoten čas tabora, kot da bi nam Nekdo pridelal pravo vreme, da smo lahko delali zunaj.

Anej Valič

Celjski »Assisi«

Poznate tisti občutek, ko ostaneš brez besed in usta so ti odprta, ko govori samo srce? Srce samo zapoje: Res je prijetno. No pa pojdemo po vrsti.

Bil je dan, ko se je brat vrnil in mirno izjavil – ko bi ti vedela, kako lepa reliefna oltarna slika s tabernakljem v cerkvi.

Prišla je nedelja, 7. maja 2017. Pri Sv. Ceciliji smo imeli blagoslov obnovitvenih del v cerkvi in nove oltarne slike, tabernaklja in krstnega kamna. Bilo je nedeljsko jutro. Stopila sem skozi vrata moje domače cerkve in ostala brez besed. . . . Moje besede bi pokvarile vse, saj bi se zgubila vsa lepota v tej molitvi, ki obdaja naš novo oltarno sliko. Seva in sije svojo notranjo lepoto in povezanost z Bogom, ki jo je začutila gospa Vera Klepej-Turnšek, naša arhitektka.

Iz pogleda na oltarno sliko začutiš, da ni potrebno besed, le mirno zreš v Njegovo Ljubezen in lepo ti je ob sv. Ceciliji, sv. Klari, sv. Frančišku. Vsi so zazrti v Križanega in v Najsvetejše. Za trenutek sem bila v mislih pri sv. Klari v cerkvi sv. Damjana v Assisiju, ko drži v rokah monštranco in podarja blagoslov mestu in pri sv. Frančišku, ko deli pri Porcijunkuli kruh in evangelij za popotnico. Saj res to je naš novi celjski Assisi – in zapoje srce.

Imeli smo slovesnost in blagoslov naše obnovljene cerkve. Provincial, br. Vlado Kolenko, je blagoslovil oltarno sliko, krstni kamen, barvna okna. Brat Štefan Kožuh pa nam

je podaril duhovni blagoslov, da bi živeli življenje v izobilju in ga zajemali iz vodnjaka vsak trenutek ter vsak dan.

Danes, ko blagoslavljamo to obnovljeno cerkev, tudi mi iz Jezusovih ust, iz ust dobrega pastirja, ki nas osebno pozna in vsakega od nas kliče po imenu, slišimo: »Jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.«

Spoštljiv in učljiv pogled v preteklost, čudovit sad prizadevanja za prenovo v pravkar sklenjeni sedanosti nas naravno usmerja v prihodnost, ko smo vsi od materialne obnove, poklicani k duhovni prenovi Cerkve – krajevne in vesoljne, začeniši pri sebi, kakor nekoč sv. Frančišek Asiški. Življenje je namreč splet srečanj, Bivanje vsakega od nas je tesno vezano na življenje drugega. Življenje ni čas, ki mineva, pač pa čas srečanja – srečevanj. Življenje vere je srečanje med nami z Njim v naši sredi!

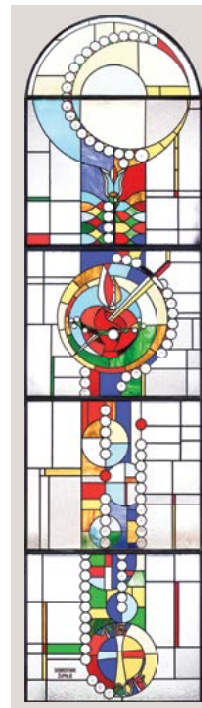
Tudi na poti osebne vere vsak od nas potrebuje drugega človeka; nihče ni otok, povsem samostojen in neodvisen od drugih. Prihodnost tega občestva lahko ustvarjamo le skupaj, ne da bi kogar koli izključevali. Kakor odnos z Bogom, tako moramo občasno prenoviti tudi naše medosebne odnose: potrebno je odpustiti, pozabiti, zdraviti rane. . . . Vse, kar se nabira v nas kot negativna usedlina iz preteklosti, je kakor delček vojne, ki ga nosimo v sebi; da se ne bi razplamtel požar in za seboj pustil le pepel, je potrebno očiščenje, prenova.

Jezus nam je povedal zgodbo, da bi nam pomagal razumeti razliko med človekom, ki mu ni mar za drugega, in onim, ki poskrbi za človeka v stiski. Ko so ga namreč prosili, da bi jim pojasnil, kdo je naš bližnji, za koga moramo poskrbeti, je spregovoril o usmiljenem Samarijanu. Oropanega in ranjenega ob cesti sta ga videla duhovnik in levit, ki sta imela v tistem času velik ugled v družbi. . . . in sta šla mimo. Za njima je prišel Samarijan, ki je bil zaradi svoje narodnosti zapostavljen, bil je tujec. Ko je videl ranjenega človeka ob poti, se mu je zasmilil; »do srca ga je pretreslo« njegovo stanje. Ustavil se je in mu ganjen konkretno pomagal: nudil mu je prvo pomoč, a se s tem ni zadovoljil. Odpeljal ga je do zavetišča in ga zaupal gospodarju ter iz svojega žepa kril stroške za zdravljenje.

Zgodba o usmiljenem Samarijanu je zgodba vseh časov, tudi današnjega človeštva. Na poteh ljudstev so rane, ki jih je zadal brezdušni ekonomski sistem; ta hlepi le po denarju, ki je v središču vsega. Tam, kjer bi morala

»Ni mogoče ljubiti drugače, kot na lastne stroške!« Da, ljubezen ni zastoj, ljubezen vedno nekaj stane. Hvala Bogu, noben sistem ne more izbrisati osebne pripravljenosti delati dobro, sočutja, sposobnosti, da se odzovemo na zlo, ki klijе v človekovem srcu. V mraku, celo

noči konfliktov, ki smo jim priča, je vsakdo od nas lahko majhna svetilka, ki spominja, pričuje da je svetloba močnejša od teme, ljubezen od nasilja, solidarnost od izkoriščanja. . . . in ne nasprotno. Za nas kristjane ima prihodnost torej neko ime: imenuje se upanje. Upanje so odprta vrata v prihodnost. Dovolj je en sam človek, da bo na svetu upanje; in ta človek si lahko ti. Potem se bo našel še drugi, pa tretji. . . . in postanemo »mi«. Ne, upanje se je porodilo zaradi tebe, s teboj, ki veruješ, upaš in ljubiš. Prihodnost sveta ni le v rokah politikov, velikih voditeljev. Res je, da je njihova odgovornost velika. Toda prihodnost je predvsem v rokah ljudi, ki prepoznajo drugega kot osebo in sebe kot del skupnosti, bratstva. Potrebujemo drug drugega. A še bolj potrebujemo Jezusa, »ki je prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju.« In Jezus potrebuje nas, vsakega od nas, da bi tudi drugi slišali, kako je iz ljubezni trpel za vsakega od nas. . . . po njegovih ranah so bili vsi ozdravljeni, odrešeni!

Vabljeni v celjski Assisi.

Mojca Potočnik

Srečanje ministrantov

Toplo, sobotno, pomladno jutro me je vabilo na kolo, v naravo. Na povabila bratov Jakoba in Luka sem se že zgodaj zjutraj s kolesom odpravil v kapucinski samostan v Celje, kjer je bilo srečanje ministrantov iz kapucinskih župnij. Pot

ob Savinji in njena narava sta me navdala z veseljem in nestrpnim pričakovanjem srečanja z ministranti in brati kapucini. Ptičje petje in šumenje vode pa sta mi v srcu odmevala kot jutranja molitev narave k Stvarniku.

Ob prihodu na samostanko dvorišče sta me sprejela dva moža v rjavih kutah, najprej resne in svetniške drže, a nato sem ju po velikem in kosmatem nasmehu kmalu prepoznal, bila sta brata Jakob in Luka. Takoj za mojim prihodom se je na dvorišče pripeljalo polno ministrantov in z njimi bratje Vlado, Miro in Dominik.

Za uvod smo se najprej dobro najedli in si s tem nabrali moči, da smo dan v uvodni molitvi posvetili Bogu. Kljub dežju smo se odpravili v celjski gozd, kjer smo uživali v naravi in prislunhili katehezi. Na Miklavškem hribu smo v cerkvi sv. Miklavža darovali sveto mašo za vse, ki se srečanja niso udeležili. Na koncu pa smo se vrnili nazaj v samostan, kjer je sledil piknik in seveda čevapčiči. Nekaj ministrantov je po pikniku igralo nogomet, drugi pa smo sedeli v hladni senci samostana in uživali ob bratskih pogovorih. Ob koncu smo se zbrali k molitvi in na nasmehu vsakega od nas se je videla hvaležnost za dobrote, ki nam jih je Bog ta dan podaril.

Primož Stražar

Romanje za odrasle v San Giovanni Rotondo 2017

19. – 23. avgust 2017

Bratje kapucini vabimo na romanje k svetemu patru Piju v San Giovanni Rotondo, v njegov rojstni kraj Pietrelcino in k sv. nadangelu Mihaelu na goro Gargano.

Okvirni program

1. dan: odhod v soboto, 19. avgusta 2017 ob 4.00 iz Štepanje vasi, Ljubljana, po avtocesti do Razdrtega, nato po Vipavski dolini, preko Vrtojbe v Italijo (po poti se bomo ustavljali za vstop na avtobus); postanek ob avtocesti in kosilo iz popotne torbe; postanek popoldne v Lancianu (kraj ehvarističnega čudeža), maša; nadaljevanje potovanja, prihod v San Giovanni Rotondo in nastanitev v Centru accoglienza.

2. dan (20. avgust): San Giovanni Rotondo: obisk prvotne samostanske cerkve, samostana in muzeja, cerkve Santa Maria delle Grazie, nove cerkve sv. Pija, kripote in groba sv. Pija ter ogled mozaikov jezuitskega patra Marka Ivana Rupnika in sodelavcev Centra Aletti, sveta maša v kapucinski cerkvi. Opoldne odmor in kosilo iz popotne torbe; popoldne križev pot; po večerji obisk groba sv. Pija, osebna molitev in možnost za sveto spoved.

3. dan (21. avgust): Obisk Pietrelcine, Pijevega rojstnega kraja. Popoldne povratek v San Giovanni Rotondo. Po večerji obisk groba sv. Pija, osebna molitev in možnost za sveto spoved.

4. dan (22. avgust): Romanje k sv. Mihaelu na Monte Gargano: obisk in ogled svetišča, maša; opoldanski odmor s kosilom iz popotne torbe. Popoldne povratek v San Giovanni Rotondo. Po večerji obisk groba sv. Pija, osebna molitev in možnost za sveto spoved.

5. dan (23. avgust): po zajtrku povratek; postanek v Loretu, znamenitem Marijinem božjepotnem kraju, maša; kosilo iz popotne torbe; obisk sv. Leopolda Mandića v Padovi; nato povratek domov v poznih večernih urah.

Voditelji romanja: br. Miha Sekolovnik, br. Stane Bešter, br. Pavel Košir.

Prijave sprejema br. Stane Bešter, Mekinčeva ulica 3, 1000 Ljubljana. Prijavite se lahko na www.kapucini.si, na e naslov: stane.bester@rkc.si ali po navadni pošti. Za morebitne dodatne informacije pokličite na 041-840-897.

Z veseljem pričakujemo romanje in srečanje z Vami in Vas v Gospodu lepo pozdravljamo, mir in vse dobro.

br. Stane Bešter, br. Miha Sekolovnik, br. Pavel Košir

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

Duhovna obnova za člane Molitvene naveze

»Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev«, so Jezusove besede iz Matejevega evangelija, ki nas opozarjajo, naj molimo za dobre družine, iz katerih bodo prihajali duhovni poklici, saj opažamo, da jih je vedno manj, a upanje ostaja.

Bratje kapucini so spoznali, da je molitev in žrtev še kako potrebna in zato so že v letu 2005 ustanovili Molitveno navezo za dobre družine in duhovne poklice. Namesto o poklicanosti govorimo raje o karieri, dosežkih in uspešnosti. Najprej je potrebno dobre družine in duhovne poklice bolj ceniti in to pokažemo tako, da zanje več molimo.

V tej navezi je vedno več dobrih ljudi, ki z molitvijo pokažejo, da jim ni vseeno za slovenski narod. Že nekaj let se zato tudi zbiramo v duhovni obnovi ob koncu tedna. Tudi letos je bilo tako. Zbrali smo se v domu duhovnosti v Kančevcih pod vodstvom br. Placida in br. Primoža. Bilo nas je manj kot lani, pa vendar nam je bilo lepo, kajti Jezus pravi: «Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.»

Prvi večer smo si ogledali film o življenju patra Pija. Že kot petleten otrok se je zavestno odločil, da bo svoje življenje posvetil Bogu. Pol stoletja je nosil Kristusove rane. Bil je mistik in čudodelnik.

Vsak dan smo skupaj molili desetko rožnega venca za dobre družine in duhovne

poklice, hvalnice in večernice, sobota pa je bila še posebej duhovno bogata.

V dopoldanskem času smo poslušali br. Milana Kvasa v nagovoru »Podoba Boga v mojem življenju.«

Na začetku smo se srečali z vprašanjem, kako je z Bogom v današnjem času in ugotovili, da se ga izriva iz javnega življenja, vendar pa tudi današnji človek išče Boga. Ne nagovarjajo ga institucionalizirane podobe Boga, temveč bolj kot besede se danes išče pričevanje.

Naprej smo se spraševali ali danes govorimo o Bogu ali se z njim pogovarjamo. Govoriti z Bogom pomeni moliti, moliti pa pomeni verovati, oziroma molimo, da bi verovali. Človek veruje, ker je bitje odnosov. Vera je odnos, je iskanje Boga oz. njegove podobe. Katera je torej prava podoba Boga? Vemo, da je Bog človeku »nedostopen«, je drugačen kot si ga mi predstavljamo. Vse naše predstave so samo različne Božje podobe. Prva je tista podoba, ki me spodbuja k veri in ljubezni do bližnjega.

Različne kulture nam omogočajo različne možne govorice o Bogu. S spremembo načina življenja in mišljenja se spreminja tudi podoba Boga. Tako se način življenja in mišljenja spreminja tudi z odraščanjem.

Kakšno podobo Boga torej sam nosim v svojem življenju? Kako bi sam nadaljeval stavek: »Bog je...«.

Po odgovorih, ki smo si jih podelili, smo ugotovili različne podobe Boga: «Stari dedek, ljubi Gospod Bog, policaj, sodnik, kozmična sila, gasilec, avtomat, Oče, Superman, usmiljeni Samaritan, pomočnik v sili, izpolnjevalec želja, Bog plačnik...»

Zadnje vprašanje pa je bilo: Kakšno podobo želiš oznanjati v svojem življenju? Pomembno je imeti podobo Boga in oznanjati. Prav tako pa je pomembno, kakšen je moj odnos do Boga.

Besede so bile močne ob katerih smo lahko razmišljali.

V popoldanskem času smo si privoščili romanje h kapelici Matere božje v Radmožance, kjer smo imeli tudi sv. mašo. To je mala dvojezična vasica v občini Lendava. Znana je postala po Marijinem drevesu v Črnem Logu, ki daje kraju poseben pečat in privablja vse več obiskovalcev, romarjev. To gozdnato območje je del župnije Dobrovnik in je postalo znano leta 1947, ko se je 75-letnemu doma-

činu Jozefu Fuleju, medtem ko je, žalujoč za umrlo ženo, pasel živino v gozdu, nad hrastom domnevno prikazala gospa v belem z modrim trakom. Sporočilo o Marijinem prikazanju se je hitro razširilo in v Črni Log so začeli prihajati romarji. Hrastu od takrat pravijo Marijino drevo. Danes leži vrhni del drevesa zaščiten pod lesenim ostrešjem, medtem ko je okoli panja, na katerem je postavljen Marijin kip, zgrajena lesena kapelica Marijinega obiskanja. Do kapelice je postavljen tudi križev pot. Večkrat letno je tam sv. maša, kamor prihajajo ljudje iz bližnjih krajev.

Nazaj grede smo se povzpeli na stolp Vinarium nad Lendavo, od koder je čudovit razgled na sosednje države.

Duhovno obnovo smo v nedeljo zaključili z župnijsko sv. mašo v Kančevcih. Ves čas smo bili duhovno povezani z vsemi člani Molitvene naveze.

Marta Kravos

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Srečanja iz duhovnosti DMŽ za mladostnike

»Draga dekleta in fantje; v pripravi na birmo vam želimo približati Boga in s tem pripraviti na življenje, da bi se naučili živeti srečno, da bi bilo zadovoljni, da bi spoštovali sebe in druge.

Kajti le če boš vesel, boš razveseljeval druge, če boš srečen, boš lahko osrečeval, le če boš zadovoljen s seboj, boš širil zadovoljstvo ...

Na teh šestih srečanjih iz duhovnosti Delavnice molitve in življenja za mladostnike vas bomo učili osebne molitve; pogovora z Jezusom v svoji notranjosti, da boste šli v svet močni z vednostjo, da nikjer nisi sam.

Ali veš, da si čudo v očeh Boga? Dragocen, enkrat, neponovljiv: nihče na svetu ni tebi enak. Bog je v tebi, zunaj tebe in te presega. A zate ga ni, če nimaš odnosa z njim, če ne moliš. Pomisli, kako bi bilo, če bi tvoj prijatelj ali prijateljica odšla na drugi konec sveta in bi z njo prekinila vse stike. Prijatelj bi postal zate mrtev, kot da ga ni. Tako je tudi v odnosu do Boga. Ko ne moliš, postaja Jezus zate kot da ga ni, in vedno bolj strah te je, živiš

napetosti in pretiranih skrbah ...«, je bil del nagovora birmancem na predstavitev srečanju v Ajdovščini, ki sta ga imela Janja in Stane, na Ustjah pa jaz. Zame je bila to popolnoma nova izkušnja, ki sem jo izkusila kot voditeljica DMŽ. Sedmim mladim, veselim, sproščenim, ki drug drugega dobro poznajo, je bila dana ta priložnost učiti se moliti in se srečati z Jezusom v osebni molitvi.

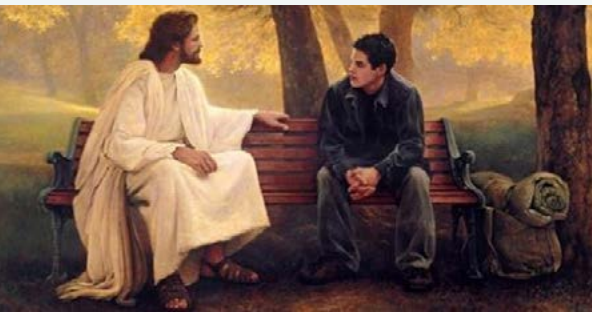
Ob priliki Vrnitev izgubljenega sina in z molitvenim načinom molitvenega branja Jer 1,5; Ps 139,13–16; Jer 29,11 sem na prvem srečanju poskušala z vsem notranjim žarom spregovoriti o veliki novici, da jih ima Bog brezmejno in brezpogojno rad, ne zato ker so dobri ali bi bili radi dobri, temveč zato, ker je njihov Oče, Aba, Ata ..., kot je bil tudi Jezusov.

Na drugem srečanju smo razmišljali o veri, ki ni čustvo, ampak prepričanje; če gledamo morje, vidimo le površinsko, če pa si nadenemo skafander Svetega Duha in se potopimo v Božje morje, vidimo neizmerne lepote. V globini nas samih je zaklad, tam je Jezus Kristus. Po žarku sonca, ki presije skozi vejevje v gozdu, vemo, da je na nebu sonce, čeprav ga ne vidimo. Ponoči vemo, da bo zjutraj vzhlo sonce. Vera je kot hoja v temnem gozdu ponoči brez zvezd z majhno svetilko v roki, ki nam kaže pot, da ne pademo v globel. Ta svetilka je Jezus Kristus; to je vera. Ob pisni molitvi je vsak lahko napisal Jezusu svoje skrbi, strahove, želje ...

Na 3. srečanju smo z Marijo in njenim »Zgodi se« spoznali molitev izročitve vsega, kar ne morem spremeniti, o sprejemanju danih situacij in dogodkov, ki so se že zgodili, o sprejemanju samega sebe in drugih.

Na četrtem srečanju smo sprejeli Jezusa kot svojega prijatelja. Ob Jn 8,1–11 smo razmišljali tudi o njegovem neobsojanju, odpuščenju, usmiljenju ... Mladi so spregovorili tudi o lastnih občutkih, ko jih je kdo obsodil,

ali so pa to sami storili. Spoznavali so, če gojimo v molitvi odnos z Jezusom, prejmemo moč za odpuščanje sebi in drugim. Poudarili smo, da je vsak človek skrivnost in se različno odziva, zato se je nesmiselno razburjati, ker je drugi tak, kot je in si to ni sam izbral. Vsak si zasluži razumevanje in spoštovanje. Poudarili smo, da se je vedno potrebno spraševati: Kaj bi na mojem mestu storil Jezus? On je edini prijatelj, ki nikoli ne odpove. Spoznali smo molitev gledanja ob sliki Pogovor z Jezusom.

Peto srečanje je bilo povezano s Svetim Duhom, ki se razodeva vsakemu na svoj način. Ob pesmi smo v srcu peli skupaj z Jezusom. Ob molitvi Danes hočem poslušati tvoj glas (Steza,20) smo izvedli občestveno meditacijo. Ganljivo je bilo, ko so izrazili, katere besede so jih nagovorile.

Danes hočem poslušati tvoj glas (Steza,20)

*Jezus, jaz,
hočem danes poslušati tvoj glas,
vendar mi manjka tišina okrog mene.
Nauči me biti tiho
in pozorno poslušati tvoj glas.
Naj tvoja beseda razsvetli moje življenje,
naj me tvoja beseda priklene nase
in naredi, da bom živel v tvoji prisotnosti.
Ne poznam te še.
Ne vem skoraj ničesar o evangeliju.*

*Hočem biti tvoj prijatelj,
pa se tako malo zanimam zate!
Ti danes prihajaš k meni na obisk
in me vabiš, naj ti odprem
vrata svojega srca.
Iz globine svojega bitja
te pričakujem in kličem:
Pridi, Gospod Jezus!*

Zaključili pa smo z velikim dnem puščave v samostanu v Vipavskem Križu. Ob raznih molitvenih načinih, tišini in molku (kolikor so ga pač mladi zmogli) med adoracijo, so imeli možnost za poglobitev osebne molitve. Po sv. spovedi je bila maša, ki so se je udeležili tudi starši in botri.

Zame so ti tedni minevali v pripravah na srečanja in v iskrenih molitvah ter blagoslavljanju teh »mojih« birmancev in njihovih družin.

Magda Sever

Jacinta in Frančišek Marto

13. maja 2017 je papež Frančišek na vrhuncu svojega romanja na Portugalsko v Fatimi razglasil za svetnika dva od treh otrok, ki se jim je pred stotimi leti v Fatimi prikazala Marija. Sestra in brat - Jacinta in Frančišek Marto sta tako postala najmlajša svetnika - nemučenca v zgodovini.

Frančišek Marto se je rodil 11. junija 1908, Jacinta pa slabi dve leti pozneje, 10. marca 1910. Frančišek je bil mirne narave, popustljiv, spravljiv, molčeč, ljubezniv in razumevajoč. V šoli se ni dobro učil. Ni bil občutljiv in zamerljiv kakor njegova mlajša sestra Jacinta. Ta se je hitro našobila in šla mulo kuhat. Sicer pa je bila dobrega srca, prijazna in prikupna.

Skupaj s sestrično Lucijo dos Santos so pogosto pasli ovce v globeli Iria v bližini Fatime. 13. maja 1917 se jim je prikazala Gospa, ki so jo prepoznali kot Marijo. Razodela jim je tri skrivnosti, ki so pozneje dobile ime Fatimske skrivnosti. Prikazovanja so se vsakega 13. v mesecu nadaljevala vse do 13. oktobra, ko

je prišlo do sončnega čudeža, ki je trajal 10 minut. Sonce se je vrtelo okoli svoje osi, kar je videlo 70.000 ljudi: vernih, radovednih, dvomljivcev, brezvercev in časnikarjev.

Decembra 1918 sta Jacinta in Frančišek zbolela za špansko gripo. Frančišek je nato zaradi pljučnice

umrl že 4. aprila 1919, na svojem domu. Tik pred smrtjo je šel tudi k prvemu in njegovemu zadnjemu obhajilu. Jacintapa je špansko gripo sicer prebolela, vendar je pozneje zbolela še za pljučnico. Poskušali so jo zdraviti v dveh bolnišnicah, med drugim tudi v Lizboni, kjer je umrla 20. februarja 1920. V času bolezni in

neznosnega trpljenja, ki ga je junaško prenašala, je imela še nekaj videnj Marije.

Že ob beatifikaciji so posebej poudarili, da nista vredna časti oltarja zato, ker sta bila deležna posebnih prikazovanj, ampak zato, ker sta po njihovih navodilih živela. Godujeta 20. februarja, na Jacintin smrti dan, njuni posmrtni ostanki pa ležijo v fatimski baziliki.

Fani Pečar

Brat Ronald

Brat Ronald, sin šivilje iz Bronxa in očeta, veterana Korejske vojne, je že od malih nog pomagal mami v tekstilni tovarni. Mame se spominja kot lepe, skrbne ženske in je tudi tak navdih zanj in njegove programe, ki jih je on ustanovil, da še danes praznujejo njen rojstni dan. Nad njegovo mizo poleg Kingovega visi tudi njen portret. Iz tega odnosa se je razvilo tudi njegovo globoko spoštovanje do žensk, kot tudi njegovi projekti. V družini sicer najbolj divji otrok, a edini, ki si je s klepetom z ravnateljem katoliške osnovne šole pridobil mesto v njej, kar bi mu bilo sicer zaradi revščine nedosegljivo. Sledila je srednja šola, ki je imela pouk le vsak drugi teden. V prostih tednih se je kot borzni sel naučil marljivosti. Ob šoli je bil kapucinski center... Leta 1969 je vstopil v red. V noviciatu v Indiani je sledilo delo med revnimi v New Jerseyu, 1976 so ga poslali v dom duhovnih vaj v Delaweru. Vodja, br. Camill, je hitro ugotovil, da ta brat, takrat še bogoslovec, diši in hrepeni po delu z revnimi, zato ga je k temu tudi spodbudil.

Leta 1977 brat Ronald odpre prvo zatočišče za brezdomke, leto zatem prvo javno kuhinjo v Wilmingtonu. Leta 1982 se ji pridruži še ena, sledijo prehodni dom za ženske, moške, družine brez doma, pa krizni center za ženske in otroke, posredovalnica dobrin, pa še ena

javna kuhinja, posredovalnica zaposlitev, ambulante, mobilna ambulanta, medicinski centri, pravni center, zavetišče za bolnike z AIDSOM, programi za otroke, odrasle, zavetišče za samske moške, mladinski centri, invalidski center... Seznam se širi, ravno tako kot potrebe in želje pomagati ljudem. V 40 letih so v teh hišah razdelili prek 6,8 milijona obrokov. Da bi temu valovanju dobrega ne zmanjkalo energije, je desetletje po zagonu programov, pripeljal klarise kapucinke iz Mehike. »Brez moči molitve smo samo socialni delavci in ničesar drugega!« so si sestre zapomnile iz prvega nagovora brata Ronalda. Poleg tega, so te sestre pripravljale tudi obroke za krizni zavetišči in ustvarjale časopis s 14.000 izvodi. »So hrbtenica našega gibanja, ker nas z močjo molitve podpirajo pri našem delu!«

Še vedno se zavzame za vsakega posameznika, ki mu pride na pot, obupanem bivšim zapornikom pa ponudi streho, delo, sprejetost. Tudi mladim mamam, otrokom.... Naproti stopa tudi mladim izobraženim poslovnem, ki so izgubili službe in jim je grozilo, da bodo zaradi padca v mamila, ostali brez doma in družbe.

Slikovita je njegova razlaga, zelo dobro znane vrstice - Marko 14,7 (revni bodo vedno z vami), skoraj malo divja. Govoril je: »Nekateri ljudje s tem opravičujejo revščino in s tako

pokažejo svojo brezbriznost do revnih. Meni je to odvratno! Dejstvo je, da se ne bi nikoli smeli nehati zgražati, kot bi se tudi Kristus, če bi prišel tu dol v ZDA, državo obilja, da bi videl toliko ljudi brez doma in lačnih! To je grozljivo! Kristus je dejal, da bodo revni vedno med nami! A to ne pomeni, da bi morali biti lačni ali brez strehe nad glavo! Za nas je izziv, vsak dan nagovoriti, oskrbeti revne. Jezus si je izbral da se bo poistovetil z revnimi, tako, da bo on vedno med nami! On bo vedno med nami, zato moramo poskrbeti za Kristusa s tem, kar potrebuje!«

S svojo neposrednostjo je leta 2000, med predsedniško kampanjo, grajal samega Georga W. Busha. »Povedal sem mu, da je sramota za Ameriko, če je samo ena oseba brez doma!« Naslednji dan je eden izmed novinarjev državne televizije poročal, da je brat spravil predsednika v zadrego. »Najprej sem se počutil slabo! Ampak, kasneje sem spoznal, da bi se morali vsi počutiti slabo! Vsi bi morali biti v zadregi! Dejstvo je, da če nam je nerodno govoriti o tem, nismo neobčutljivi za revščino.« Giannone priznava svoje napake: »V začetku, smo ljudem našli službe in jim poiskali stanovanja. Mislili smo, da smo zelo uspešni. Nato, kar naenkrat, so se vračali nazaj k nam.« Odkril je, da gre revnim bolje v prehodnih nastanitvenih domovih, kjer se naučijo veččin in razvijejo čut pripadnosti. Prek teh je spoznal, da nima čarobne paličice za brezdomstvo. Goreče je nasprotoval odloku Obamine administracije, ki je namenila 1,5 milijarde dolarjev za preprečevanje brezdomstva in hitro ponovno naselitev brezdomcev. Največji bratov glavobol je bil prazen prostor na južni strani mesta, kjer je skušal zgraditi stalno naselitvene zmogljivosti za starejše, ki

jih je bilo v tem okolišu veliko. Po nakupu jim je načrte najprej prekrižala recesija, sedaj pa bogati sosedje.

Sicer pa bi brat Ronald rad ostal brezposeln. »Moja velika želja je, da ne bi bilo nobene potrebe za »Ministry of Caring -službe za oskrbo«, pravi.

Osebe bolnišnice sv. Frančiška so mnenja, da bi morali brata proglasiti za svetnika, saj je dal pobudo za mobilno ambulanto sv. Klare. Slednji bolnišnica poskrbi za sredstva in zdravnike. Eden od zobozdravnikov se za nekaj ur dnevno raje kot v zasebno ambulanto, pripelje k revnim. Ampak ti številni prostovoljci ne potrebujejo javnih priznanj. Eden izmed njih je dejal: »Delo z brati naredi iz mene boljšega človeka!« Bratje ostajajo skromni. Br. Ronald seveda razume, da bo dvojnost, med bogastvom in revščino, vedno obstajala. To ga jezi! Je pa zadovoljen, ker pozna svoje poslanstvo. Spoznal je, da, razen teh dram, živi neobičajno običajno življenje.

»Imam veliko čast služiti revnim!« Sem najsrečnejši človek na svetu!« zaključil brat Ronald!

Br. Gregor Rehar

3 tedne samostana

3. - 22. julij, Vipavski križ

Gospod,
kaj želiš
da storim?

prijave in informacije: br.jakob.kunsic@gmail.com

IP

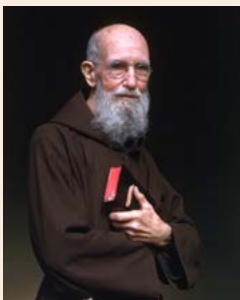
za fante 17-30 let
izkušnja poklicnosti

Rop noviciatskega samostana

Med ropom noviciatskega samostana na Madagaskarju, ki se je odvijal ponoči 23. aprila, je bil umorjen predstojnik, en novinec pa hudo ranjen. Roparji so prišli z jasnim namenom – krasti in ropati, najbolj pa so jim dišali zvonovi. Po dveh predhodnih neuspelih poskusih, so tokrat prišli oboroženi. Bratstvo so po tragediji obiskali premier in štirje ministri. Br. Lucien Njiva je vedno živel kot brat, prijatelj miru, brat vsem iz ljubezni do Kristusa.

Novi blaženi

Priljubljeni ameriški kapucin, br. Solanus Casey (1870-1957), bo 23. septembra v Oklahomi razglašen za blaženega. Čeravno je obupno igral violino in zaradi bolezni še huje pel, pa je storil, kot preprost vratar,

veliko dobrega, tako z Mašno zvezo, kot tudi z ljudsko kuhinjo. Več o njem si lahko preberemo na naši spletni strani, ali v eni izmed številčk FP-ja.

Rudarjenje na Filipinih

Filipinci trpijo zaradi posledic nasilnega izkoriščanja naravnih virov in s tem povezanih številnih kršitev človekovih pravic. V regiji Tampakan v Južnem Cotabatu, Mindana, enem izmed tamkajšnjih rudnikov, ki je v lasti SMI, ga želijo zagnati od leta 1990. Ampak projekt bo neposredno prizadel povodja, širna gozdna območja in za lokalne prebivalce sveta območja. Ko se bo projekt pričel, bo moralo približno 5000 ljudi, večinoma domorodcev, to območje zapustiti. Rudarstvo bo prav tako ogrozilo vire hrane in vode in prizadelo življenjske pogoje. Nevarnost onesnaženja, erozije, poplav, zamuljenja, zdrsov zemlje in ostalih potresno-geo tveganj, je zelo velika.

Zaradi teh razlogov, skupnosti domorodnega ljudstva Bla'an, protestirajo proti rudarskim projektom. Kot odgovor, na močan odpor domačinov, so na območje poslali vojaške in paravojaške enote, da bi zaščitile investicijo. Posledice so umori protirudarskih in indijanskih voditeljev in druge kršitve človekovih pravic. Družbe se sklicujejo, da spoštujejo in podpirajo Smernice OZN glede podjetništva in človekovih pravic, čeprav v

praksi pa uporabljajo vojsko, da bi obdržale nadzor nad rudarskimi območji.

Že več let FI sodeluje s filipinskimi nevladnimi organizacijami in prizadetimi skupnostmi v Tampakanu, z namenom izpostaviti primer v OZN in pozvati filipinsko vlado, da bi učinkoviteje izvrševala njihov Odlok o pravicah domorodnih (indijanskih) plemen (IPRA zakon) za zaščito pravic domorodcev na ozemljih, po katerih hlepijo rudarske družbe. FI skupaj z Fastenopfer (švicarsko katoliško dobrodelno organizacijo), je junija 2016 organiziral diskusijo o vplivu razvojnih projektov na razseljevanje domorodnih ljudstev. Pri tem so kot primer navajali prav ta projekt. Posebni poročevalec za pravice domorodnih ljudstev, dr. Chaloka Beyani, je julija 2015 obiskal ljudstvo in predstavil poročilo Svetu in ob tem odprl razpravo. Ob tem je pričevala tudi domorodka, gospa Sukal, kako družbe in

vojska prinašajo orkan uničenja med njena plemena. To povzroča razdor in kulturno izgubo, brez omenjanja nekaznovanih kršitev človekovih pravic in potencialne okoljske škode. Pozvala je k spoštovanju pravic in zakonov in upoštevanju domorodcev pri posvetovanjih o

tem projektu. Gospo Sukal tudi skrbi za njeno varnost ob vrnitvi v domovino. Gospa Jimenez pa je povzela posvet s tem, da je potrebno nadaljevati s pritiskom na filipinsko vlado in tako doseči, da bi izpolnjevala svojo odgovornost glede domorodnih ljudstev.

Okoljevarstveni film o kapucinskem misijonarju

»From Mass to the Mountain« (Od maše na goro) vas odpelje v južno Panamo, kjer so, desetletja vladne korupcije in zanemarjanja, obubožali regijo. Zahvaljujoč neutrudnim naporom duhovnika - kapucina k izgradnji infrastrukture, zaščiti povodja in ohranitvi deževnega gozda, je v domačinih še vedno upanje. V bistvu gre za dokumentarec znanega režiserja Kurta Sensenbrennerja, ki je z ekipo spremljal našega brata Wallya Kasuboskija v njegovi borbi, da zagotovi ljudem pitno vodo.

br. Gregor Rehar

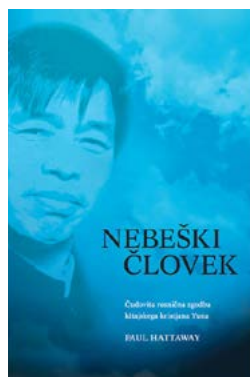
Nebeški človek

»Knjiga, ki jo imate pred seboj, nam prek herojskega pričevanja brata Yuna govori o čudovitem Božjem delovanju, o kalvariji in velikonočnem jutru vstalega Kristusa, ki se uresničuje tudi v našem življenju, če se v molitvi, služenju bližnjemu in včasih tudi težkih in zahtevnih odločitvah odpremo Božji milosti, ki nas s svojo darežljivostjo vedno znova preseneča in prinaša radost v naše življenje.« Tako je v predgovoru h knjigi *Nebeški človek* zapisal škof Anton Jamnik in s tem povzel njeno rdečo nit.

Brat Yun, avtor knjige, je po vsej Kitajski znan kot 'Nebeški človek', čeprav je njegovo ime Liu Zhenying. Vzdevek je dobil po dogodku iz leta 1984, ko oblastem ni hotel povedati svojega pravega imena. Če bi to storil, bi ogrozil krajevne kristjane. Kot odgovor na grožnje in udarce uslužbencev Službe državne varnosti, naj izda svoje ime in domači naslov,

je Yun vzkliknil: »Sem nebeški človek! Moj dom je v nebesih!« Verniki, ki so bili še vedno zbrani v bližnji hiši, so slišali njegovo kričanje in vedeli, da jih opozarja na nevarnost. Pobegnili so in se izognili aretaciji. Iz spoštovanja za pogum in ljubezen do Kristusovega telesa verniki hišnih cerkva na Kitajskem še dandanes Yuna kličejo 'Nebeški človek'.

V knjigi predstavi svojo življenjsko zgodbo z Jezusom, ko je v sedemdesetih letih spoznal Jezusa in se zavezal, da mu bo vse življenje sledil. Kljub mučenju, policijskim racijam sredi noči, zaporu brez sojenja in preizkušnjam, ki si jih kristjani na Zahodu le stežka predstavljamo, je ostal zvest in ostal opora bratom kristjanom v podzemnih občestvih. Vsi, ki smo imeli možnost v zadnjem mesecu (maja, 2017) srečati brata Yuna v živo, smo se lahko na lastne oči prepričali, da njegovi zapisi niso zlagani, ampak prihajajo od človeka, ki je v življenju sicer mnogo pretrpel, vendar mu trpljenje ni odvzelo ne volje do življenja, ne poguma in moči za prepoznavanje velikih Božjih del v lastnem življenju, še manj pa pripravljenosti, da o našem zvestem Bogu spregovori javno.

Knjiga je izšla pri založbi Družina leta 2014.

Zbeži! (Get out)

Jordan Peele je s svojim prvencem *Zbeži!* dosegel ravno to, o čemer sanja vsak potencialni režiser. Z zelo malo denarja (nekaj milijonov dolarjev je za ameriške razmere malo denarja vložena v film) je posnel grozljivko, ki so jo mnogi razglasili za grozljivko leta. Film je doživel svojo slavo in izstop iz anonimnosti na Filmskem festivalu Sundance, kjer so ga razgrabili veliki filmski distributerji in tako pridno služi milijone dolarjev in drugih valut dobička. In kaj je tako drugačnega in zanimivega v tem filmu? Zgodba, ki je še kako aktualna, prinaša razsem. Mlad rasno mešan mladenič gre spoznat bele starše njegovega dekleta na podeželje. Najprej se prikažejo kot zelo sprejemljivi in popolnoma nič rasistični. A zgodba postaja zmeraj bolj čudna, na koncu filma pa nas »grand finale« kratko malo pusti odprtih ust. Ocena na največji filmski spletni strani imdb.com - 7,9 je popolnoma realna in film je vreden ogleda. Ne manjka komičnosti, groze, pa tudi tem za globoko filozofsko razglabljanje. Priporočam.

Matjaž Kosi

Kančevci

JULIJ

- 30. junij - 2. julij 2017: Uvajanje v meditacijo. Vodi: Marija Sraka
- 30. junij - 9. julij 2017: Kontemplativne duhovne vaje. Vodijo: br. Miha Sekolovnik, s. Marija Irena Stele
- 4. - 9. julij 2017: Osebno vodene duhovne vaje. Vodi: Marija Sraka
- 9. - 15. julij 2017: Tabor mladih. Vodita: br. Primož Kovač, Marjana Talian in animatorji
- 16. - 21. julij 2017: Srečanje Izkušnja Boga. Vodi: br. Štefan Kožuh
- 23. - 29. julij 2017: Počitniški teden za slovenske družine. Vodijo: Sten Vilar, Pavel Zablatnik, br. Miha Sekolovnik, br. Jože Smukavec in sodelavci

AVGUST

- 30. julij - 5. avgust 2017: Letovanje družin gibanja Vera in luč
- 6. - 12. julij avgust 2017: ADAM – angleški tabor za otroke. Vodijo: Fani Pečar, br. Jurij Štravs, br. Jaro Knežević s profesorji in animatorji
- 13. - 19. avgust: Človeška toplina. Vodi: Dragica Erpič
- 20. - 24. avgust 2017: Duhovne vaje za duhovnike. Vodi: p. Marjan Čuk, OFM
- 24. - 27. avgust 2017: Družine, Avstrija
- 27. - 30. avgust 2017: Birmanci Ljubljana Štepanja vas. Vodi: br. Matej Štravs

SEPTEMBER

- 2. september 2017: DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 22. - 24. september 2017: Meditativni plen. Vodita: br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller Wick
- 23. september 2017: DMŽ – srečanje za vztrajnost
- 29. september - 1. oktober 2017: ODMIK, voditelji DMŽ

San Giovanni Rotondo

- 19. - 23. avgust 2017 - Bratje kapucini vabimo na romanje k svetemu patru Piju v San Giovanni Rotondo, v njegov rojstni kraj Pietrelcina in k sv. nadangelu Mihaelu na goro Gargano. Informacije in prijave: br. Stane Bešter, tel. 041/840-897 ali stane.bester@rkc.si

Saj ni res, pa je ...

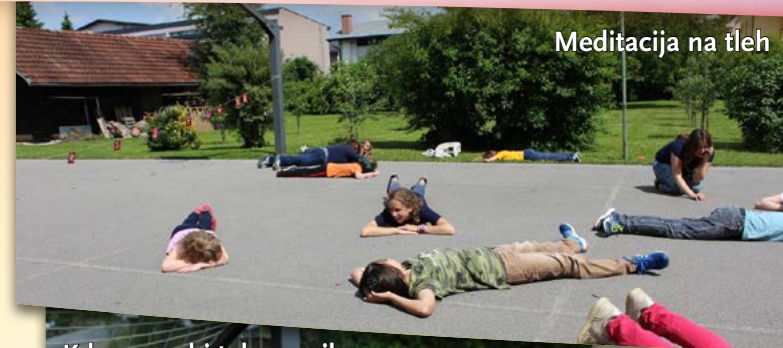
Letošnje leto je v Sloveniji posvečeno Jožetu Plečniku (mineva 145 let od rojstva in 60 let od smrti) – tako je bil Festival Frančiških otrok in mladine obeležen z njim, kot bo tudi pokrajinsko srečanje Frančiškovega svetnega reda. Tukaj je nekaj znamenitosti, ki so del zgodbe velikega slovenskega arhitekta.

- Šola velikemu mojstru ni šla, dosti raje je pomagal očetu v mizarški delavnici. Tako ni dokončal prvega letnika splošne gimnazije, kamor se je vpisal.
- Njegov starejši brat Andrej je bil duhovnik.
- Razen najbližjih sorodnikov (približno 10 ljudi) je arhitekt vse ostale ljudi vikal – če je koga (npr. študenta) poklical po imenu, je to veljalo že skoraj za tikanje.
- Na svojega brata Janeza se je v otroštvu tako zelo razjezil, da je za njim tekkel s kuhinjskim nožem, a ga na srečo ni ujel.
- Kot profesor je Plečnik vedno nosil črna ali vsaj temna oblačila.
- Med deželami, ki jih je obiskal, je nanj največji vtis naredila Italija.
- Tri evropska mesta, ki jih je Plečnik zaznamoval, so Dunaj, Praga in Ljubljana.
- Ljubljano je poskušal oblikovati po vzoru antičnih Aten.
- Arhitekt se je obilno posluževal raznih simbolov, ki jih je umestil v svoja dela – npr. konji na vratih Narodno univerzitetne knjižnice (biti na konju), stopnice na ljubljanski tržnici so levo-sučne, kar je simbol za smrt – reakcija na vojne grozote, križi, svetilke, ...

- Ko so ga vprašali, koliko bo njegovo delo treba plačati, je dejal: »Nikar me ne žalite! Meni je Bog dal talente in moram mu vračati.«
- Grob na Žalah, kjer je tudi pokopan, je zasnoval sam.
- Stol, ki ga je Plečnik izdelal posebej za pisarno nekdanjega češkoslovaškega predsednika Tomaša G. Masaryka, so na dražbi prodali za 40.740 evrov.
- 7. januarja 2000 so na ljubljanski nadškofiji vložili prošnjo za Plečnikovo beatifikacijo.

Meditacija na tleh

Sonce lahko kar sije

Kdo se ne bi tako nosil

Bog ima lepa bivališča

Današnji sv. Frančiški

Samo še malo in bom na cilju

Mi gradimo Cerkev

Modrujemo v modrem

Zazrti v Gospoda

***Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mного koristi ponižna, dobra in čista.***

Frančiškova Sončna pesem